

АЛЪН А. МИЛН
КЪЩИЧКАТА В КЪТА НА ПУХ

Част 4 от „Мечо Пух“

Превод от английски: Вера Славова, 1987

chitanka.info

ПОСВЕЩЕНИЕ

*Ти даде ми Кристофър Робин.
Ти вдъхна нов живот на Пух.
Каквото стане с тях и другите —
с перото си го връщам тук:
готова ми е книгата и идва
да поздрави теб — майката — от мен
като подарък мой за тебе, свидна!
(Тя всъщност е твой дар за мен!)*

ИЗВЕЖДАНЕ

Въведението служи да запознае читателя с героите. Но вие се познавате с Кристофър Робин и приятелите му от предишното въведение, а сега ние искаме да се сбогуваме с вас. Значи това е обратното на въведението. Когато обаче попитахме Пух как е обратното на въведението, той каза: „Обратно на обратното!“, което съвсем не ни помогна, както бяхме се надявали. За щастие Бухала не се смути и ни каза, че Обратното на Въведение, драги Пух, е Извеждане. И тъй като той е голям майстор на дългите думи, сигурен съм, че именно така трябва да се каже.

А на нас ни е нужно Извеждането, защото, когато миналата седмица Кристофър Робин ме попита: „Каква приказка щеше да ми разкажеш за Пух, когато...“ — аз изведнъж отговорих: „А колко прави девет пъти по сто и седем?“ И когато пресметнахме това, ние се заловихме за кравите, които минават по две за минута през една врата, а на ливадата чакат три хиляди, и колко от тях ще останат след час и половина? Всичко това ни се стори много вълнуващо. След като достатъчно се забавлявахме с него, ние се сгушихме и заспахме... Но Пух, който още известно време седя буден на стола до възглавницата ни и си мислеше Велики Мисли за Нищо, след малко също затвори очи, клюмна глава и тихо, на пръсти, ни последва в Гората. Там ние пак имахме вълшебни приключения, много по-чудни от тези, които сме ви разказвали досега. Но щом се събудихме сутринта, те изчезнаха, преди да успеем да ги задържим. Как започваше последното? „Един ден, когато Пух отиде в гората, там имаше сто и седем крави на портата...“ На, виждате ли — и то изчезна! А струва ми се, че беше най-хубавото приключение!

Все пак има и други, които ще си спомним сега. И тъй, това не е истинско Сбогуване, защото Гората ще бъде винаги... тук... и всеки, който обича Мечета, може да ги намери.

ГЛАВА ПЪРВА, В КОЯТО Е ПОСТРОЕНА КЪЩА НА ИЙОРИ В КЪТА НА ПУХ

Един ден, когато Мечо Пух нямаше какво друго да прави, той си помисли, че трябва да направи нещо И тръгна към къщичката на Прасчо, за да го види какво прави. Още валеше сняг, когато той се потътри по бялата горска пътека, като очакваше, че ще завари Прасчо да си грее краката пред огъня. Но за своя изненада завари вратата отворена и колкото повече надничаше вътре, толкова повече Прасчо го нямаше.

— Излязъл е — тъжно каза Пух. — Това е то! Няма го вътре. Сега ще трябва да направя сам една бърза разходка в Размисъл. Жалко!

Но преди това размисли, че трябва силно да почука, за да бъде **напълно** сигурен...

Докато чакаше Прасчо да не отговори, той подскачаше, за да се сгрее... и внезапно в главата му нещо затананика. Стори му се хубаво тананикане — такова, което сигурно ще затананика и у Другите:

*Колкото повече сняг вали,
тра̀-та-та-та̀м,
колкото повеч вали —
тра̀-та-та-та̀м,
толкова повеч вали,
трам-тра̀м,
сняг,
тра̀-та-та-та̀м!*

*И никой не знае,
тра-та̀ — та-та-та̀м,
как моите пръсти,*

та-та̀м,
как моите пръсти,
тра-та̀ — та-та-та̀м,
мръзнат!
Трам-тра̀м!

— А сега какво да правя — каза си Пух. — Ето какво: Първо — веднага ще си ида у дома и ще видя колко е часът. И тогава ще отида при Ийори да му изпея песничката си.

Той забърза към дома си. Умът му беше така зает с песничката, която готвеше за Ийори, че се изненада, когато видя у дома си Прасчо — настанил се в най-удобното му кресло. Пух спря и почна да търка челото си — чудеше се в коя къща се намира.

— Здравсти, Прасчо! Мислех, че си излязъл.

— Не! — отговори Прасчо. — Ти си този, който е излязъл, Пух.

— Значи така било! — каза Пух. — Знаех, че един от нас е излязъл. — Той погледна към часовника си, който от няколко седмици показваше все единадесет без пет.

— Почти единадесет часа! — радостно извика Пух. — Дошъл си тъкмо навреме за похапване. — И си пхна главата в долапа. — А след това, Прасчо, ще отидем при Ийори да му изпеем песничката.

— Коя песничка, Пух?

— Тази, която ще изпеем на Ийори — обясни Пух.

Часовникът все още показваше единадесет без пет, когато — половин час по-късно — Пух и Прасчо тръгнаха. Вятърът беше спрял и снегът, уморен от виелицата, която го бе въртяла в кръг, сега се стараше спокойно и леко да се настани на място, където би си починал. Понякога това място беше носът на Пух, а понякога не беше, но след малко Прасчо вече имаше бяло шалче на врата си и като никога досега се усещаше много заснежен зад ушите.

— Пух — каза плахо той, защото не искаше Пух да помисли, че вече се Предава, — мислех си дали не е по-добре да отидем сега у дома да репетираме твоята песничка, а да я изпеем на Ийори утре или... през седмицата, когато се случи да го видим?

— Това е добра идея, Прасчо. Но нека да я репетираме докато вървим. Не бива да репетираме в къщи, защото това е специална песен,

която се Пее на Открито в Снега!

— Сигурен ли си? — попита загрижен Прасчо.

— Е, добре, Слушай сам, Прасчо, тя започва така: „Колкото повече сняг вали, тра-та-та-там...“

— Тра-та какво? — попита Прасчо.

— Та-там! — каза Пух. — Прибавих това, за да заприлича повече на песничка: „Колкото повече сняг вали, тра-та-та-там, колкото повече вали.“

— Не каза ли „сняг вали“?

— Да, но това беше първото „тра-та-та-там“ — обърна се Пух, — чакай, ще ти я изпея цялата и тогава ще разбереш!

И той запя пак:

*Колкото повече сняг вали,
тра-та-та-там,
колкото повече вали —
тра-та-та-там,
толкова повече вали,
трам-трам,
сняг,
тра-та-та-там!*

*И никой не знае,
тра-та — та-та-там,
как моите пръсти,
та-там,
как моите пръсти,
тра-та — та-та-там,
мръзнат!
Трам-трам!*

Изпя я така, както се пее най-добре, и като свърши, очакваше Прасчо да каже, че от всички Песни на Открито в Снега, които е слушал досега, тази е най-хубавата. Но Прасчо, след като прецени внимателно, каза тъжно:

— Пух, не толкова пръстите, колкото ушите!

Те приближиха Мрачното Място на Ийори, където той живееше. Но тъй като все още беше много заснежено зад ушите на Прасчо — и това много му дотягаше, — те свърнаха към малката борова горичка и седнаха на оградата, зад която беше **мястото**.

Спасиха се от снега, но не и от студа и за да се сгреят, изпяха песничката на Пух точно шест пъти. Прасчо изпълняваше само „тра-та-та-там“, Пух останалото, а двамата заедно удряха в такт с пръчки по оградата. След малко се почувстваха постоплени и можеха пак да разговарят.

— Все си мислех — каза Пух, — все си мислех за това: мислех си за Ийори...

— За Ийори?

— Е, бедният Ийори няма къде да живее!

— Наистина няма! — каза Прасчо.

— Ти си имаш къща, Прасчо, и аз си имам къща — и те са много хубави къщи. И Кристофър Робин си има къща, и Бухала, и Кенга, и Зайо си имат къщи, и дори Зайовите приятели и роднини си имат къщи или нещо такова, а бедният Ийори си няма нищо! И така това, което си мислех, е: хайде да построим една къща за него.

— Това — каза Прасчо — е Велика Идея! Къде ще я построим?

— Ще я построим тук — каза Пух, — точно до тази страна на Гората, за да я пази от вятър, и точно тук, където се сетих за това. Ще наречем това място Къта на Пух. И ще построим Къща на Ийори в Къта на Пух!

— Има цял куп пръти от другата страна на Гората — каза Прасчо, — видях ги. Много, много! И всичките са накуп...

— Благодаря ти, Прасчо — каза Пух. — Това, което сега каза, ще бъде от Голяма Полза и затова мога да нарека това място Пухипрасчов Кът, ако само Къта на Пух не звучеше по-добре, както е наистина, понеже е по-кратко и по-прилича на Кът. Тръгвай!

Те скочиха от оградата и отидоха от другата страна на горичката, за да пренесат прътите.

Кристофър Робин прекара цялата сутрин у дома си, като пътуваше до Африка и обратно. И тъкмо слизаше от лодката и се канеше да разгледа наоколо, когато... кой, мислите, почука на вратата, кой друг, ако не Ийори!

— Здравсти, Ийори! Как си? — каза Кристофър Робин, като отвори вратата и излезе отвън.

— Продължава да вали — тъжно каза Ийори.

— Така е.

— И замръзва!

— Така ли?

— Да! — каза Ийори. — Все пак — продължи той малко пободро — скоро не е имало земетресение!

— Какво се е случило, Ийори?

— Нищо, Кристофър Робин, нищо важно! Сигурно не си виждал къща или нещо такова наоколо?

— Какъв вид къща?

— Просто къща.

— Кой живее в нея?

— Аз. Или поне така мислех. Но навярно не! В края на краищата не могат всички да имат къщи!

— Но, Ийори, аз не знаех, аз винаги съм смятал...

— И аз не знам, Кристофър Робин, но как с този сняг... и това, и онова, а да не споменавам и ледените шушулки и тям подобни! Не е много Горещо на моята поляна в три часа сутринта, както някои мислят. Оградено, ако разбираш какво искам да кажа, но не дотолкова, че да е неудобно. Не е Задушно! Всъщност, Кристофър Робин — Ийори продължи със силен шепот, — съвсем между нас казано — никому не споменавай, — студено е!

— О, Ийори!

— И аз си казах: другите ще съжаляват, ако наистина. Те нямат Мозък — Сивото вещество, по погрешка натъпкано в главите им — и те не Мислят, но ако продължи да вали сняг още шест седмици или приблизително, някой от тях ще почне да си казва: „На Ийори няма да му е много Горещо в три часа сутринта!“ И това ще се Разчуче. И те ще Съжаляват!

— О, Ийори! — повтори Кристофър Робин, като чувстваше, че вече съжалява.

— Аз не говоря за теб, Кристофър Робин. Ти си друг. Всъщност работата е там, че аз си бях построил къща до моята малка горичка...

— Наистина ли? Колко интересно!

— Най-интересното е — продължи Ийори с най-меланхоличния си глас, — че когато тази сутрин излязох, тя беше там, а когато се върнах — вече я нямаше. Никаква я нямаше естествено, а тя беше къща само на Ийори. Все още се чудя...

Кристофър Робин не остана да се чуди. Той вече беше влязъл в своята къща и колкото можеше по-бързо си навличаше непромокаемата качулка, непромокаемите ботуши и непромокаемия шлифер.

— Ще идем да я търсим веднага! — извика той на Ийори.

— Понякога — продължи Ийори — някои, като свършат с вземането на чуждата къща, оставят по нещо от нея — което не им трябва — и дори се радват, че като се върне човек, ще намери нещо, ако разбираш какво искам да кажа. Затова Мисля, ако веднага тръгнем...

— Тръгвай! — извика Кристофър Робин и те забързаха навън. Много скоро стигнаха до този край на поляната при боровата гора, където къщата на Ийори вече не беше.

— Тук — каза Ийори. — Една пръчка дори не е останала! Е, разбира се, снегът е останал и аз мога да правя с него каквото пожелаю. Не бива да се оплаквам!

Но Кристофър Робин вече не слушаше Ийори, той слушаше нещо друго:

— Не чуваш ли? — попита той.

— Какво е това? Някой се смее!

— Слушай!

И двамата се заслушаха... и чуха един нисък дрезгав глас, който напевно разказваше, че колкото повече вали снегът, толкова повече продължава да вали сняг, а едно тънко пискливо гласче припяваше с тра-та-та-там.

— Това е Пух! — извика възбудено Кристофър Робин...

— Възможно е — каза Ийори.

— И Прасчо! — продължи възбудено Кристофър Робин.

— Вероятно е — каза Ийори. — Сега тук е нужно едно Тренирано Куче...

Изведнъж думите на песента се промениха:

— Завършихме нашата къща! — изпя дрезгавият глас.

— Тра-та-та-там — изпя пискливото гласче.

— Хубава Къща...

— Тра̀-та-та-та̀м!

— Бих желал да е Моя...

— Тра̀-та-та-та̀м...

— Пух! — извика Кристофър Робин...

Певците върху оградата замлъкнаха изведнъж:

— Това е Кристофър Робин! — каза Пух възбудено.

— Той се обажда от мястото, откъдето взехме всичките тези пръти — каза Прасчо.

— Бързай! — каза Пух.

Те слязоха от оградата и забързаха към другата страна на горичката. През всичкото време Пух издаваше приветствени звуци.

— Я, тука бил и Ийори! — каза Пух, след като престана да притиска в прегръдките си Кристофър Робин. Той побутна с лакът Прасчо и Прасчо го побутна, и двамата си помислиха каква чудна изненада са приготвили за Ийори.

— Здравей, Ийори!

— Пожелавам и на теб същото, Пух Мечо, а в Четвъртък два пъти повече ти пожелавам! — каза тъжно Ийори.

Преди Пух да успее да попита „Защо в Четвъртък?“, Кристофър Робин започна да разказва тъжната история за изгубената къща на Ийори.

Пух и Прасчо слушаха и очите им ставаха все по-големи.

— Къде, казваш, е била? — попита Пух.

— Точно тук — каза Ийори.

— Направена от пръти?

— Да.

— О! — каза Прасчо.

— Какво? — попита Ийори.

— Само казах „О!“ — нервно отговори Прасчо. И за да прикрие смущението си, той затананика тра-та-та-та̀м така, като че ли искаше да каже: сега вече какво друго да правим?

— Сигурен ли си, че беше къща? — попита Пух. — По-право исках да кажа сигурен ли си, че беше точно тук?

— Разбира се, че съм сигурен — каза Ийори, а на себе си промърмори: „Някои са съвсем без мозък!“

— Защо, какво има, Пух? — попита Кристофър Робин.

— Виж... — започна Пух. — Фактът е... — започна Пух. — Фактът е... Е, добре: фактът е... — започна Пух: — Виж какво... — започна Пух. — Всъщност е това... — пак започна Пух и нещо му подсказа, изглежда, че не обяснява много добре, и той пак побутна с лакът Прасчо.

— Ето какво е — бързо каза Прасчо... — по-топло... — прибави той, след като сериозно помисли.

— Кое е по-топло?

— От другата страна на горичката, където е къщата на Ийори.

— Моята къща?! — възкликна Ийори. — Моята къща беше тук!

— Не! — твърдо каза Прасчо. — От другата страна на гората.

— Защото там е по-топло... — добави Пух.

— Но аз би трябвало да знам по-добре...

— Ела и виж! — каза протичко Прасчо и ги поведе.

— Не могат да бъдат **две** къщи толкова наблизо — подхвърли Пух.

Те минаха от другата страна на горичката, а там стоеше къщичката на Ийори — приветлива, чудесна!

— Ето я! — каза Прасчо.

— И вътре е така добре, както и отвън! — каза гордо Пух.

Ийори влезе вътре... и пак излезе:

— Невероятно! — каза той. — Това е моята къща, а аз я бях построил там, където ви показах одева. Изглежда, че вятърът я е издухал тук. Издухал я е над гората и я е оставил тук! А тук е много добре. Наистина много по-добре!

— Много по-добре! — казаха Пух и Прасчо заедно.

— Това показва какво може да се направи, ако си развалиш малко спокойствието! — каза Ийори. — Виждаш ли, Пух? Виждаш ли, Прасчо? Първо Мозък и После — Тежък Труд! Погледнете! Така се строи къща! — гордо каза Ийори.

Те го оставиха вътре, а Кристофър Робин тръгна да закуси заедно с приятелите си Пух и Прасчо. По пътя те му разказаха за Страшната си Грешка. И когато той най-сетне престана да се смее, всички заедно пяха Песента за Снежното време през целия обратен път, като Прасчо,

който все още не беше много сигурен в гласа си, пееше само „Тра̀-та-та-та̀м!“.

— Знам, че изглежда лесно — мислеше си Прасчо, — но **не всеки** може да го направи!

ГЛАВА ВТОРА, В КОЯТО ТИГЪРА ИДВА В ГОРАТА И ЗАКУСВА

Мечо Пух се събуди внезапно посред нощ и се послуша. После стана от леглото, запали свещта и се запъти към долапа с меда — да провери дали някой не се опитва да влезе вътре, — но нямаше никого и той се върна обратно, изгаси свещта и си легна. Но пак чу шум.

— Ти ли си, Прасчо? — попита той.

Но не беше.

— Влез, Кристофър Робин! — каза той. Но Кристофър Робин не влезе.

— Разкажи ми го утре, Ийори! — каза сънливо Пух.

Но шумът продължаваше.

— Рърърърърър — казваше Този, Който беше, и Пух изведнъж разбра, че вече не му се спи.

— Какво може да е? — мислеше той. — Много гласове има в Гората, но този е различен от всички. Не е рев, не е мъркане, не е лаене, не е звуци, които издаваш, когато започваш да съчиняваш стихове. Това е някакъв звук, издаван от странно животно. И тези звуци то ги издава пред вратата ми! Ще го помоля да спре!

Той стана и отвори външната врата.

— Здравей! — каза Пух на тъмното, в случай че някой беше зад вратата.

— Здравей! — каза Този, Който беше.

— О! — каза Пух. — Здравей!

— Здравей!

— О, ето те и теб! — каза Пух. — Здравей!

— Здравей! — каза Странното Животно, като се чудеше докога ще продължава това.

Пух тъкмо се готвеше да каже за четвърти път „Здравей!“, когато се сети, че не бива, и вместо това каза:

— Кой си ти?

— Аз — каза гласът.

— О! — каза Пух. — Заповядайте вътре!

Този, Който беше, влезе и при светлината на свещта двамата се заоглеждаха.

— Аз съм Пух — каза Пух.

— Аз съм Тигър — каза Тигъра.

— О! — каза Пух, защото никога не беше виждал такова животно. — Знае ли Кристофър Робин за теб?

— Разбира се, знае! — каза Тигъра.

— Добре — каза Пух, — но сега е среднощ и това е хубаво време за сън. Утре сутринта ще закусим с мед. Тигрите обичат ли мед?

— Те обичат всичко! — весело каза Тигъра.

— Ако те обичат да спят на пода, аз ще си легна в леглото — каза Пух, — а утре ще правим разни неща. Лека нощ! — Той си легна в леглото и веднага заспа.

Когато сутринта се събуди, първото нещо, което видя, беше Тигъра — клекнал пред огледалото.

— Здравей! — каза Пух.

— Здравей! — каза Тигъра. — Намерих един също като мен. А мислех, че аз съм единственият тук!

Пух стана от леглото и започна да му обяснява какво е огледало, но тъкмо когато стигна до най-интересното място, Тигъра каза:

— Прощавай за момент, но нещо се катери по масата ти! — и с едно силно „рърърърърърър“ той подскочи, хвана края на покривката, смъкна я на пода, омота се три пъти в нея, изтъркаля се до другия край на стаята и след страшна борба си показа главата на бял свят и весело извика:

— Победих ли?

— Това е покривката ми за маса — каза Пух и започна да го отмотава.

— А аз се чудех какво е това — каза Тигъра.

— Слагаш я на масата и нареждаш неща върху нея...

— Тогава защо се опита да ме ухапе, когато не я гледах?

— Не вярвам да е искала — поклати глава Пух.

— Опита се! — каза Тигъра. — Но аз бях много бърз!

Пух постла пак покривката върху масата, постави голямо гърне с мед и седнаха да закусват. Тигъра веднага си натъпка устата с мед... и погледна към тавана, наклони глава на една страна, направи няколко изследователски премлясквания с език, издаде няколко критични и недоброжелателни звуци и накрая изръмжа решително:

— Тигрите не обичат мед.

— О! — каза Пух, като се стараяше да го каже Тъжно и със Съжаление. — Мислех, че Тигрите обичат всичко!

— Всичко освен мед! — каза Тигъра.

На Пух му стана приятно и каза, че щом привърши закуската си, ще го заведе у Прасчови и там ще може да опита неговите жълъди.

— Благодаря ти, Пух — каза Тигъра, — защото наистина жълъдите са най-любимата храна на Тигрите!

И така след закуската те тръгнаха към Прасчови. По пътя Пух обясняваше, че Прасчо е Много Малко Животно, затова не обича бабаитите, и помоли Тигъра да не се перчи много — поне в началото. А Тигъра — който през всичкото време се криеше зад дърветата и се хвърляше върху сянката на Пух, когато той не го гледаше — каза, че Тигрите са бабаити само преди закуска и щом им дадат няколко жълъда, те стават Тихи и Разнежени. Така лека-полека те стигнаха и почукаха на вратата на Прасчовата къща.

— Здравсти, Пух — каза Прасчо.

— Здравсти, Прасчо. Това е Тигър.

— О, това ли е? — попита Прасчо и се промъкна до другия край на масата. — Мислех, че Тигрите са по-малки!

— Но не и големите! — каза Тигъра.

— Те обичат жълъди — каза Пух — и затова дойдохме тук. Бедният Тигър още не е закусил!

Прасчо бутна купата с жълъдите към Тигъра, каза „Заповядай!“ и чак когато се прилепи към Пух, се почувства много по-храбър и каза с безгрижен тон:

— Значи ти си Тигър? Добре, добре!

Но Тигъра не отговори, защото устата му беше пълна с жълъди. След дълго мляскане той изфъфли:

— Ъе е тоае...

И когато Пух и Прасчо попитаха „какво?“, той отговори „изви... яйте!“ и за момент изскочи навън.

Когато се върна, каза твърдо:

— Тигрите не обичат жълъди!

— Но ти каза, че обичат всичко освен мед — каза Пух.

— Всичко освен мед и жълъди! — обясни Тигъра.

Като чу това, Пух каза: „Да, разбирам!“, а Прасчо, на когото стана много приятно, че Тигрите не обичат жълъди, попита:

— Какво ще кажеш за магарешки тръни?

— Магарешките тръни — отговори Тигъра — са най-любимата ни храна!

— Тогава нека отидем при Ийори — каза Прасчо.

Тримата тръгнаха и след като вървяха, вървяха и вървяха — стигнаха до тази част на Гората, където беше Ийори.

— Здравсти, Ийори — каза Пух, — това е Тигъра.

— Какво е? — попита Ийори.

— Това — обясниха Пух и Прасчо едновременно, а Тигъра се усмихна с най-радостната си усмивка и нищо не каза.

Ийори обиколи от едната страна Тигъра, после от другата.

— Какво казахте, че е това! — попита той.

— Тигър.

— О! — каза Ийори.

— Той отскоро е тук — обясни Пух.

— О! — повтори Ийори.

После дълго мисли и накрая каза:

— Кога ще си върви?

Пух обясни на Ийори, че Тигъра е голям приятел на Кристофър Робин, че е дошъл да остане в Гората, че... А Прасчо обясни на Тигъра, че не трябва да обръща внимание на думите на Ийори, защото той **винаги** е мрачен, а Ийори обясни на Прасчо, че тъкмо напротив — тази сутрин се чувства извънредно радостен, а Тигъра обясняваше на всички, които слушаха в момента, че още не е закусил.

— Сетих се, че бяхме тръгнали за нещо — каза Пух. — Тигрите винаги се хранят с магарешки тръни, та затова дойдохме да те видим, Ийори!

— Ех, нищо... Пух!

— О, Ийори, не трябва да мислиш, че не съм искал и да се видим...

— Е, да, да, разбира се! Но вашият нов раиран приятел естествено трябва да закуси. Как казахте, че се нарича?

— Тигър.

— Тогава ела насам, Тигре!

Ийори го заведе в най-бодливата част на трънената си градинка и я посочи с копитото си:

— Това най-трънливо парче пазех за рождения си ден — каза той. — Но всъщност какво са рождените дни? Днес са тук, утре ги няма! Заповядай, Тигре!

Тигъра му благодари и малко тревожно погледна към Пух:

— Наистина ли са магарешки? — пошепна той.

— Да — каза Пух.

— Тези, които Тигрите обичат най-много?

— Точно така! — каза Пух.

— Добре! — каза Тигъра. И си натъпка устата. Чу се силно хрускане. — Ох! — извика той, седна на земята и си напъха лапата в устата.

— Какво стана? — попита Пух.

— Пари! — изфъфли Тигъра.

— Вашият приятел — каза Ийори, — изглежда, е налапал пчела.

Приятелят на Пух престана да си клати главата, за да може да си извади бодлите от езика, и обясни, че Тигрите не обичат магарешки тръни.

— Тогава защо унищожи толкова много? — попита Ийори.

— Но ти каза — започна Пух, — ти **каза**, че Тигрите обичат всичко освен мед и жълъди!

— И магарешки тръни — извика Тигъра, като тичаше около тях с изплезен език.

Пух погледна тъжно.

— Какво да правим сега? — попита той Прасчо.

Прасчо знаеше какво, затова веднага каза, че трябва да се видят с Кристофър Робин.

— Ще го намерите при Кенга — каза Ийори. После се приближи до Пух и високо прошепна:

— Може ли да помолиш твоя приятел да си прави другаде упражнението? Аз веднага ще почна да обядвам и не ми е приятно да

ги мачка точно сега. Маловажна работа и дребнаво от моя страна, но всички си имаме слабости!

Много сериозен, Пух кимна и извика Тигъра:

— Ела, ще отидем при Кенга. Тя сигурно ще има много неща за закуска.

Тигъра привърши последната си обиколка и дойде до Пух и Прасчо:

— Пари! — обясни той с широка приятелска усмивка. — Да вървим! — И се втурна напред.

Пух и Прасчо тръгнаха бавно след него. И както вървяха, Прасчо нищо не каза, защото за нищо не се сещаше, а Пух нищо не каза, защото съчиняваше стихотворение. И щом го съчини, започна:

— Как ще се справим ний с малкия Тигър:

Туй — не яде! Онуй — не яде!

Как? Как тогаз ще расте?

Мед не обича,

жълъд не ще,

трън... Трън не иска! Та мигар

знай някой нещо по-вкусно от мед?!

Мед! За мен — мед!

Мед пчелен... и пресен,

жълъд — за Прасчо — наесен,

трън със бодил — за

Ийори! За сила!

Тъй само ставаш голям!...

— Тигъра е вече достатъчно голям — каза Прасчо.

— Ама той всъщност не е тъй голям!

— На мене така ми изглежда...

Пух беше се вслушал в онова, което шумолеше в главата му, и като чу какво каза Прасчо, промърмори вече на глас:

— Не, тука той те подвежда:

колкото и фунта шилинга да тежи —

*още е малък. Ти, Прасчо, грешиш:
Тигъра, братко, изглежда висок
само със своите скокове!*

— Това е цялото стихотворение. Харесва ли ти, Прасчо?

— Всичко освен шилингите — каза Прасчо — смятам, че не им е мястото там.

— Те поискаха да дойдат след фунтовете — поясни Пух, — и аз им разреших. Така най-добре се съчинява стихотворение: да оставиш нещата сами да си идват.

— О, не знаех — каза Прасчо.

През всичкото това време Тигъра се перчеше пред тях и често често се обръщаше да пита: „Това ли е пътят?“ Най-сетне Къщата на Кенга се показа и там беше Кристофър Робин. Тигъра се затича към него.

— О, ето къде си бил, Тигре — каза Кристофър Робин, — знаех, че си тук някъде...

— Намерих разни неща в Гората — каза важно Тигъра, — намерих един пух, един прасчо, един ийори, но закуска не можах да намеря!

Пух и Прасчо най-напред прегърнаха Кристофър Робин и после му разказаха какво се беше случило.

— Ти знаеш ли какво обичат да ядат Тигрите? — попита Пух.

— Смятам, че ако помисля повече, ще се сетя — каза Кристофър Робин. — Мислех, че Тигъра знае.

— Знам — каза Тигъра. — Всичко, което има по света, освен мед, жълъди и... как се казваха тези парещи неща...

— Магарешки тръни.

— Да, и тях!

— Добре, тогава Кенга ще може да ти даде закуска.

Те влязоха в дома на Кенга и Ру каза „Здравей, Пух“ и „Здравей, Прасчо“ по един път и „Здравей, Тигре“ два пъти, понеже никога досега не беше поздравявал Тигър и му се струваше смешно. Тогава казаха на Кенга какво искат и Кенга най-учтиво предложи:

— Ето бюфета, драги Тигре, погледни и си избери каквото ти хареса. — Тя веднага беше разбрала, че колкото и голям да изглежда

Тигъра, той се нуждае от толкова нежност, колкото и Ру.

— Мога ли да погледна и аз? — попита Пух, който беше почнал да се чувства малко като в единадесет часа. Той намери малка кутия кондензирано мляко и нещо му подсказа, че Тигрите не обичат такива неща, затова я отнесе сам в едно ъгълче, за да не го безпокоят.

Колкото повече Тигъра си пъхаше носа тук и лапата там — толкова повече неща откриваше, които Тигрите не обичат. И когато огледа всичко в бюфета и нищо не можа да хапне, каза на Кенга:

— Какво ще стане сега?

Но Кенга и Кристофър Робин и Прасчо бяха наобиколили Ру, за да видят как той ще си изпие лекарството за усилване. А Ру казваше: „Трябва ли?“ и Кенга го молеше: „Ру, миличък, нали помниш какво обеща?“...

— Какво е това? — пошепна Тигъра на Прасчо.

— Лекарство за усилване — каза Прасчо, — но той не обича да го пие.

Тигъра се приближи, наведе се над облегалото на стола на Ру и изведнъж протегна език и налапа цялата лъжица. Кенга подскочи от изненада, извика „О!“, бързо хвана лъжицата и благополучно я изтегли, преди да изчезне в устата на Тигъра. Но лекарството за усилване го нямаше.

— Тигре, миличък! — каза Кенга.

— Глътна лекарството! Изпи ми лекарството, той изпи моето лекарство! — радостно викаше Ру, като смяташе, че това е весела шега.

А Тигъра погледна към тавана, затвори очи, облиза няколко пъти челюстите си — да не би нещичко да е останало по тях — и спокойна усмивка озари лицето му, когато каза:

— Ето, **това** обичат Тигрите!

Затова оттогава Тигъра остана да живее в дома на Кенга. И на закуска, и на обед, и на вечеря той получаваше лекарство за усилване. Когато Кенга мислеше, че той има нужда от нещо за усилване тогава след ядене като лекарство му даваше по една-две лъжици от закуската на Ру.

— Но аз мисля, че той е достатъчно силен — казваше Прасчо на Пух.

ГЛАВА ТРЕТА, В КОЯТО СЕ ОРГАНИЗИРА ТЪРСЕНЕ И ПРАСЧО ПАК СРЕЩА МУСЛОН

Един ден Пух седеше у дома и броеше гърнетата си с мед, когато на вратата се почука.

„Четиринадесет... — броеше Пух. — Влез, четиринадесет.“

— Влез! Четиринадесет... Или бяха петнадесет. Ех, че беля! Обърках ги!

— Здравей, Пух! — каза Зайо.

— Здравей, Зайо! Четиринадесет, нали?

— Кое?!

— Моите гърнета с мед. Тъкмо ги броя.

— Четиринадесет!

— Сигурен ли си?

— Не — каза Зайо. — Има ли значение?

— Просто ми се иска да зная — каза стеснително Пух. — Така ще мога да си казвам: „Останали са ми четиринадесет гърнета с мед.“ Или петнадесет, както може би е наистина. Това някак си ме успокоява.

— Добре! Тогава нека кажем шестнадесет! — каза Зайо. — Дошъл съм да те питам виждал ли си някъде наоколо Малчо?

— Мисля, не — каза Пух. А после, след като помисли малко повече, попита: — А кой е Малчо?

— Един от моите приятели и роднини — каза небрежно Зайо.

Това никак не помогна на Пух, защото Зайо имаше толкова много приятели и роднини и толкова различни по вид и големина, че той не знаеше дали да търси Малчо на върха на дъба, или върху листенцата на лютичето.

— Днес не съм виждал никого — каза Пух. — Нямам съм случай да кажа: „Здравей, Малчо!“ трябва ли ти нещо?

— Не ми **трябва** — каза Зайо, — но винаги е полезно да знаеш къде се намира един приятел или роднина, в случай че ти потрябва или

не.

— О, разбрах! — каза Пух. — Загубил ли се е?

— Ами! — каза Зайо. — От много отдавна никой не го е виждал и смятам, че се е загубил. Във всеки случай — продължи той важно — обещах на Кристофър Робин да Организирам Търсене. Така че идвай!

Пух каза с обич „довиждане!“ на четиринадесетте си гърнета с мед, като се надяваше, че може би са петнадесет, и заедно със Зайо излязоха из Гората.

— Сега — каза Зайо — това е Търсене и аз съм го Организирал.

— Какво си му направил на Търсенето? — попита Пух.

— Организирал съм го. Това значи... ето това, което ние правим сега, като Търсим всеки на различно място. Възлагам на теб, Пух, да търсиш около Шестте Елички, после да се срещнем при къщата на Бухала! Разбра ли?

— Не — каза Пух. — Какво?...

— Е, значи ще те чакам при къщата на Бухала след около час!

— Прасчо организиран ли е?

— Всички сме организирани! — каза Зайо и си отиде.

Щом изгуби Зайо от погледа си, Пух се сети, че е забравил да пита кой е всъщност Малчо. Дали е от тези приятели и роднини, които могат да се настанят на носа ти, или пък от тези, които можеш по погрешка да настъпиш. И понеже беше Много Късно Вече да пита, той реши да започне Търсенето от Прасчо, за да узнае кого всъщност търсят, преди да почне да търси.

„Няма смисъл да търся Прасчо при Шестте Елички — каза си Пух, — защото той е организиран на специално за него място. Значи трябва най-напред да потърся неговото Специално Място. А къде е то?“

И той си записа в главата следния план:

ПЛАН ЗА ТЪРСЕНЕ НА НЕЩА

- 1 — Специално Място (Да намеря Прасчо.)
- 2 — Прасчо (Да узная кой е Малчо.)
- 3 — Малчо (Да намеря Малчо.)
- 4 — Зайо (Да му кажа, че съм намерил Малчо.)

5 — Пак Малчо (ДА МУ КАЖА, ЧЕ СЪМ НАМЕРИЛ ЗАЙО.)

„Изглежда, че ще бъде ден, пълен с неприятности“ — мислеше си Пух, като се потътра нататък.

В следващия момент денят стана наистина неприятен. Пух беше толкова зает да не гледа къде ходи, че стъпи на едно такова място в Гората, което беше оставено по погрешка, и имаше време само да си помисли: „Аз летя! Като Бухала! Чудя се как ли ще спра...“ — и спря.

„Бум!“

„Ох!“ — изквича нещо.

„Колко смешно — помисли си Пух, — извиках «ох!», без да съм охкал!“

— Помощ! — изквича едно тънко гласче.

„Пак аз! — помисли си Пух. — С мен се случи Инцидент: паднах в кладенец и гласът ми заприлича на квичене. И сам излиза от устата ми, преди да съм проговорил! Нещо вътре в мен се е повредило. Неприятно наистина!“

— Помощ! Помощ!

„Ето пак! Казвам неща, без да съм искал. Изглежда, че Инцидентът е много лош!“ — После му мина през ум, че може би, когато пък поиска да каже нещо — няма да го може. И за да провери, извика силно:

— Много лош Инцидент с Пух Мечо!

— Пух! — извика гласецът.

— Това е Прасчо! — извика смаян Пух. — Къде си?

— Отдолу — отговори Прасчо с **отдолен** глас.

— Къде отдолу?

— Под теб! — изквича Прасчо. — Стани!

— О! — каза Пух и колкото можеше по-бързо се заизправя. — Върху теб ли паднах, Прасчо?

— Върху мен падна — каза Прасчо, когато се чувстваше вече съвсем добре.

— Без да искам! Съжалявам!

— Нямах намерение да съм отдолу — каза Прасчо с въздишка. — Но сега съм вече добре, Пух, и се радвам, че това си ти!

— Какво се е случило? — каза Пух. — Къде се намираме?

— Мисля, че сме в някакъв вид Дупка. Аз вървах тук наоколо и търсех някого... и изведнъж — мен вече ме нямаше там. И тъкмо когато се изправях, за да разгледам къде съм, нещо се стовари върху мен. И това беше ти!

— Така значи! — каза Пух.

— Да — каза Прасчо. После се приближи още повече и нервно продължи: — Пух, не мислиш ли, че сме попаднали в Капан?

Пух не беше мислил по това, но кимна утвърдително, защото неочаквано си спомни как веднъж той и Прасчо изкопаха Пухов Капан за Муслони. И се досети какво се бе случило сега: той и Прасчо са паднали в Муслонски Капан за Пухове! Ето това беше!

— Какво ще се случи, когато дойде Муслона? — попита Прасчо, треперейки, откакто чу новината.

— Може би той няма да те забележи, Прасчо — окуражи го Пух, — защото ти си Толкова Малко Животно!

— Но той ще забележи **теб**, Пух!

— Той ще **ме** забележи и аз ще го забележа — каза Пух, като помисли. — Ние ще се забелязваме от доста дълго време и тогава той ще каже: „Хо-хо!“

Прасчо потръпна при мисълта за това „Хо-хо!“ и ушите му започнаха сами да трепкат.

— Ка-какво ще му отговориш **ти**? — попита той.

Пух се помъчи да измисли нещо, но колкото повече мислеше, толкова повече чувстваше, че няма подходящ отговор на „Хо-хо!“, казано от Муслон с такъв тон, с какъвто този Муслон щеше да го каже.

— Нищо няма да кажа! — каза най-сетне Пух. — Просто ще си тананикам, като че ли чакам нещо.

— Но той може би ще повтори това „Хо-хо!“ — предположи Прасчо развълнуван.

— Ще го повтори — каза Пух.

Ушите на Прасчо затрепкаха така бързо, че трябваше да ги подпре на стената на Дупката, за да се укротят.

— Той ще повтори — каза Пух, — но аз ще продължа да си тананикам. И това ще го Смути. Защото, когато кажеш два пъти „Хо-хо!“ със злорадство, а другият продължава да си тананика, ти внезапно започваш да чувстваш, че трети път, че... че... е, добре, чувстваш...

— Какво?

— Че няма защо — каза Пух.

— Какво няма защо...

Пух знаеше какво „няма“, но понеже беше Мече с Много Малко Ум, не можеше да намери думите.

— Е, добре, няма защо... — повтори той.

— Искаш да кажеш, че няма защо повече да „Хо-хо-каш?“ — каза Прасчо обнадежден.

Пух го погледна с възхищение и каза, че точно това е мислил. Че ако продължаваш през цялото време да тананикаш, не може другият непрекъснато да казва „Хо-хо!“.

— Но той ще каже нещо друго — каза Прасчо.

— Точно така. Той ще каже: „Какво е всичко това?“ И аз ще му отговоря (това е чудесна идея, Прасчо, която току-що ми дойде в главата), ще му отговоря, че това е Капан за Муслони, който аз съм направил, и чакам сега някой Муслон да падне вътре. И ще продължавам да си тананикам. Това ще го Обърка.

— Пух! — извика Прасчо и сега беше негов ред да се възхищава. — Ти ни спаси!

— Така ли? — каза Пух не много уверено.

Но Прасчо беше сигурен. Той вече виждаше как Пух и Муслона се разговарят. И изведнъж си помисли с тъга колко хубаво би било, ако той — Прасчо — и Муслона водеха такъв важен разговор, а не Пух. При все че обичаше Пух, той знаеше, че има повече **Ум от него, и разговорът щеше да бъде по-добър**, ако той, а не Пух участваше. И какво блаженство би било да си спомня после нощем деня, когато е отговарял така храбро на Муслона, както би отговарял, ако нямаше Муслон. Толкова лесно му изглеждаше сега. Просто знаеше какво би казал:

Муслона (**злорадо**). Хо-хо!

Прасчо (**безгрижно**). Тра-ла-ла, тра-ла-ла!

Муслона (**изненадан и вече не много сигурен**). Хо-хо!

Прасчо (**още по-безгрижно**). Тру-ту-тум, тру-ту-тум!

Муслона (**понечва да каже хо-хо, но неловко го обръща на кашлица**). Х'рм! Какво е всичко това?

Прасчо (**изненадан**). Здравей! Това е Капан, който съм направил, и чакам някой Муслон да падне в него.

Му слона (**много разочарован**). О! (**след дълга пауза**) Сигурен ли си?

Прасчо: Да!

Муслона: О! (**нервно**) Аз... аз мисля, че аз направих капана да ловя Прасчовци!

Прасчо (**изненадан**). О, не!

Муслона (**примирително**). Аз... аз криво съм разбрал тогава!

Прасчо. Боя се, че е така! (**Учтиво**) Съжалявам! (**Продължава да си тананика**).

Муслона. Добре... добре... аз... добре. Предполагам, че е най-добре да си вървя.

Прасчо **поглежда го безгрижно**). Трябва ли? Хубаво! Ако видиш някъде Кристофър Робин, кажи му, че искам да го видя.

Муслона (**много усърдно**). Непременно, непременно! (**Бързо си отива**.)

Пух (**за когото се предполагаше, че не присъства, но виждаме, че не можем да минем без него**). О, Прасчо, колко си храбър и умен!

Прасчо (**скромно**). Ни най-малко, Пух!

(**И после, като дойдеше Кристофър Робин, Пух щеше всичко да му разкаже.**)

Докато Прасчо се унасяше в сладките си мечти, а Пух се стараеше да си спомни дали бяха четиринадесет или петнадесет, Търсенето на Малчо беше в разгара си из цялата Гора. Истинското име на Малчо беше Много Малко Бръмбарче, но го наричаха Малчо за кратко, и то само когато се обръщаха към него — което почти не се случваше, освен когато някой кажеше: „**Я! Наистина Малчо!**“ Той беше престоял с Кристофър Робин само няколко секунди, преди да започне да обикаля един храст, за да се упражнява, но вместо да се върне от другата страна на храста, както очакваха, той не се появи и никой вече не знаеше къде е.

— Предполагам, че си е отишъл в къщи — каза Кристофър Робин на Зайо.

— Каза ли ти Довиждане-и-благодаря-за-приятното-прекарване — попита Зайо.

— Каза само здрасти — рече Кристофър Робин.

— Хм! — каза Зайо. И след като помисли малко, продължи: — Писа ли ти писмо, за да ти благодари за приятното прекарване и че съжалява, че е трябвало внезапно да си върви?

Кристофър Робин не си спомняше такова нещо.

— Ето! — каза пак Зайо и стана много важен. — Това е Сериозно. Той се е Загубил. Трябва веднага да започнем Търсенето.

Кристофър Робин, който си мислеше нещо друго, попита:

— Къде е Пух? — Но Зайо си беше отишъл.

И така Кристофър Робин се върна у дома си и нарисува портрета на Пух, както прави дълга разходка около седем часа сутринта, сетне той се покатери на дървото до къщичката му, после слезе оттам и като се чудеше какво ли прави Пух, тръгна да го търси из Гората.

Не след дълго той стигна до Дълбоката Дупка, погледна в нея и видя на дъното, сгушени един до друг, сладко заспали, Пух и Прасчо.

— Хо-хо! — внезапно викна с всички сили Кристофър Робин.

Прасчо подскочи шест инча във въздуха, Изненадан и Разтревожен, а Пух продължаваше да спи.

„Това е Муслона! — развълнуван помисли Прасчо. — Ами сега?“ Той прочисти гърлото си, за да не се спъват думите, и се постара леко и радостно да каже: „Тра-ла-ла, тра-ла-ла!“, като че ли внезапно му се беше приискало да си запее. Но не си повдигна главата, защото, ако погледнеш нагоре и видиш един Много Свиреп Муслон да те гледа, може да забравиш какво си искал да кажеш.

— Рум-тум-тум! — каза Кристофър Робин с Пуховия глас. Защото веднъж Пух беше измислил една такава песничка:

*Тра-ла-ла, тра-ла-ла.
Тра-ла-ла, тра-ла-ла,
рум-тум-тум, рум-тум-тум.*

И винаги, когато Кристофър Робин я запееше, я пееше с гласа на Пух, защото така ѝ прилягаше.

„Той отговори неправилно — помисли си Прасчо обезпокоен. — Трябваше пак да каже «хо-__хо__!». Може би ще бъде по-добре, ако аз

го кажа вместо него.“ И свирепо — доколкото можеше — Прасчо изквича: „Хо-хо!“

— Как **попадна** тук, Прасчо? — попита Кристофър Робин със своя глас.

„Това е Ужасно! — помисли си Прасчо. — Най-напред говори с гласа на Пух, после с гласа на Кристофър Робин и това го прави, за да ме Обърка.“ — И вече съвсем Объркан, той пискливо изквича:

— Това е Капан за Пух и аз го чакам да падне в него, хо-__хо__, каква е тази работа и пак ще кажа хо-__хо__!

— Какво? — попита Кристофър Робин.

— Капан за хо-ховци — каза с дрезгав глас Прасчо. — Току-що го направих и чакам, хо-хо, да дойде... да дойде!

Колко дълго щеше Прасчо да продължи така, не знам, ако случайно в този момент не беше се събудил Пух с решението, че гърнетата му са шестнадесет. Той стана и както беше започнал да върти главата си, за да разбере откъде е това неприятно усещане, че нещо лази по средата на гърба му — видя Кристофър Робин.

— Здравей! — извика той радостно.

— Здравей, Пух!

Прасчо погледна нагоре и веднага извърна поглед. Почувства се така Глупаво и Неудобно, че почти реши да забегне и да стане Моряк — когато неочаквано видя нещо...

— Пух — изквича той, — нещо лази по гърба ти!

— Така си и мислех!

— Това е Малчо! — квика Прасчо.

— О, **това е**, което е, нали? — каза Пух.

— Кристофър Робин, аз намерих Малчо! — извика Прасчо.

— Браво на теб, Прасчо! — каза Кристофър Робин.

След тези окуражителни думи Прасчо се почувства напълно щастлив и реши, че вече няма защо да става Моряк. Затова, когато Кристофър Робин им помогна да се измъкнат от Дупката, тримата се хванаха за ръце и тръгнаха заедно.

Два дни по-късно Зайо срещна случайно Ийори в Гората.

— Здравей, Ийори! — каза той. — Какво търсиш?

— Малчо, разбира се — каза Ийори. — Що за глупав въпрос?

— О, не съм ли ти казал? Още преди два дни намерихме Малчо. За момент настана тишина.

— Ха-ха! — горчиво каза Ийори. — Веселба и какво ли не... Не се извинявай! Точно това и **трябваше** да се случи!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА, В КОЯТО СЕ ВИЖДА, ЧЕ ТИГРИТЕ НЕ МОГАТ ДА СЕ КАТЕРЯТ ПО ДЪРВЕТА

Един ден Пух се беше замислил и изведнъж реши, че трябва да отиде у Ийори, тъй като не беше го виждал от вчера. И както се промъкваше през храстите и си тананикаше песничка под носа, си спомни пък, че не беше виждал Бухала чак от завчера, та не би било зле да свърне към Голямата Гора и да види дали не си е в къщи.

Той стигна до това място на рекичката, където бяха наредени камъните за преминаване, но когато беше вече стъпил на третия камък, неочаквано му хрумна какво ли правят Кенга, Ру и Тигъра, които живееха заедно на другия край на Гората. Тогава Пух си каза: „Не съм виждал Ру отдавна и ако не го видя и днес, ще стане още по-отдавна!“

Той седна на камъка в средата на рекичката и докато намисли какво да прави — запя вече на глас.

Ето какво се получи:

*Мога да съм цяла сутрин
заедно със Ру.
Мога, да! Чудесно утро —
тъй като съм Пух!
Няма да съм по-дебел,
щом като не стана!
Не ще стана по-дебел...
както и не ставам!*

Слънцето грееше така нежно и камъкът, върху който седна, така топлеше, че Пух беше вече почти решил да продължи да бъде Пух в Средата на Рекичката, когато внезапно се сети за Зайо.

„Зайо! — каза си наум той. — Обичам разговорите със Зайо! Той говори умни неща, не употребява дълги и мъчни думи като Бухала. Казва къси и лесни думи като: «Какво ще кажеш, да обядваме ли вече?» или «Заповядай, Пух!». **Наистина** трябва да отида да видя Зайо!“

И Пух неусетно изпя още един куплет:

*Обичам! Обичам такъв разговор —
дума да няма!
Това е приятен, щастлив разговор
между двама:
„Да хапнем ли, Пух!“ — може да стане
навик у Зайо.
По-прелестен навик от туй: „Заповядай!“ —
не зная!*

Той стана развълнуван от камъка, върна се обратно през рекичката и се запъти към дома на Зайо.

Не беше отишъл далеч, когато в главата му се разбръмчаха разни мисли:

„Е, добре де, но представи си, че Зайо е излязъл!“

„Или ако е там и пак се заклеся, когато тръгна да излизам през входната врата — както веднъж ми се случи, понеже входната му врата не е достатъчно широка?!“

„Знам, че не съм станал по-дебел, но неговата врата, ако е станала по-тясна!?“

„Няма ли да е по-добре, ако...“

Докато си мърмореше всичко това, той, без да забележи, се отдалечаваше все повече и повече на запад... и неочаквано се озова пред своята собствена входна врата.

А беше единадесет без пет! Време за нещо малко...

... След час и половина той направи всъщност това, което през всичкото време смяташе да направи — затътра се към дома на Прасчо. И както вървеше и бършеше уста с опакото на лапата си, Пух запя тихо през козината ѝ една малко нещо пухкава песен. Ето такава:

*Мога да съм щастлив сутрин,
като видя Прасчо.
Мога пък и не — таз сутрин,
кат' не видя Прасчо!
Но никак не е много важно
със Бухала и Ийори.
И няма, няма да ги видя...
та даже и Кристофър!*

Написана, песничката не изглежда много хубава, но както звучеше тихо, пухкаво и ласкаво в слънчевото утро, тя се струваше на Пух една от най-хубавите песни, които някога е пял. Затова продължи да си я пее...

Прасчо беше зает — копаеше една малка дупка пред къщата си.

— Здравей! — каза Пух.

— Здравсти! — квикна Прасчо, като подскочи от изненада. — Знаех, че си ти!

— И аз знаех — каза Пух. — Какво правиш?

— Засаждам един жълъд, Пух, та да порасне един дъб и така ще имам много жълъди точно пред вратата си, вместо да ходя километри и километри, нали разбираш, Пух?

— Ами ако не порасне? — попита Пух.

— Ще порасне, защото Кристофър Робин каза, че ще порасне, и затова го засаждам.

— Значи, ако аз посадя една пита мед пред къщата си, ще порасне кошер! — каза Пух.

Прасчо не беше много сигурен.

— Или по-добре само **парче** от пита — каза Пух, — за да не хабя много. Само че тогава може да порасне само парче от кошер, и то това парче, в което пчелите само бръмчат, а не в което медят. Неприятно!

Прасчо се съгласи, че ще бъде твърде неприятно.

— Още повече, Пух, че саденето е много трудно, ако не знаеш как се прави то — каза Прасчо и пусна жълъда в дупката, засипа я с пръст и скочи отгоре ѝ.

— Знам как — каза Пух, — защото Кристофър Робин ми даде семена от тиланки, аз ги посадох и сега ще ми цъфнат тиланки пред

входната врата.

— Мисля, че се наричат латинки — каза плахо Прасчо, като продължаваше усилено да скача.

— Не! — каза Пух. — Тези са други. Тези се наричат тиланки.

Когато Прасчо спря да скача, той избърса копитцата си и попита:

— Какво ще правим сега?

— Хайде да отидем да видим Кенга, Ру и Тигъра — отговори Пух.

Прасчо се запъна:

— Да, да... х-х-х-айде. — Защото все си му беше малко тревожно, когато ставаше дума за Тигъра, който беше Много Голям Бабаит и така изръмжаваше „Здрасти!“, че ушите ти се напълват с пясък, даже след като Кенга го е предупредила: „По-нежно, Тигърчо, миличък!“, и ти е помогнала да се изправиш отново.

И те се запътиха към дома на Кенга.

Тази сутрин Кенга беше обхваната от домакинско усърдие. Искаше да прегледа всичко — дрехите на Ру, колко калъпа сапун са останали и двете чисти петна на салфетката на Тигъра... Затова тя изпрати Ру и Тигъра — като им пъкна пакет сандвичи от пресни зеленчуци за Ру и от лекарството за усиляване на Тигъра — да прекарат приятно цялата сутрин в Гората, без да правят пакости. И те отидоха.

Още из пътя Тигъра изреждаше на Ру (който все искаше да знае) всичко, което Тигрите умеят да правят.

— Могат ли да хвърчат? — питаше Ру.

— Да — каза Тигъра, — добри летци са тигрите, слючително добри летци!

— О! — каза Ру. — Ама могат ли да хвърчат така добре като Бухала?

— Разбира се! Само че не искат.

— Защо не искат?

— Е, така, просто не обичат.

Ру не можеше да разбере това, защото той смяташе, че е прекрасно да можеш да хвърчиш. Но Тигъра каза, че е трудно да се обясни това на някой, който сам не е Тигър.

— А могат ли да скачат толкова далеч, колкото Кенгите? — попита Ру.

— Да — каза Тигъра, — когато поискат.

— Обичам да скачам — каза Ру. — Хайде да видим кой скача по-далеч, ти или аз!

— Може — каза Тигъра, — но не трябва да се бавим! Ще закъснеем.

— За какво ще закъснеем?

— За това, за което искаме да бъдем навреме — каза Тигъра и забърза напред.

Скоро те стигнаха до Шестте Елички.

— Мога да плувам — каза Ру. — Веднъж паднах в реката и плувах. Могат ли Тигрите да плуват?

— Разбира се, че могат! Тигрите могат всичко!

— Могат ли да се катерят по дърветата по-добре от Пух? — попита Ру, като застана под най-високата Еличка и погледна към върха ѝ.

— Най-добри са в катеренето по дърветата — каза Тигъра. — Много по-добри от Пуховци!

— Могат ли да се покатерят на тази Еличка?

— Те винаги се катерят точно по такива дървета — каза Тигъра. — Нагоре и надолу... по цял ден...

— О, Тигре, **наистина** ли?

— Ще ти покажа — храбро каза Тигъра. — Можеш да се качиш на гърба ми и да ме наблюдаваш. — Защото от всичко, което беше заявил, че Тигрите могат да правят, внезапно почувства, че е сигурен единствено в катеренето по дърветата.

— Оо, Тигре-оо, Тигре-оо, Тигре! — пискаше възбуден Ру. Той се качи на гърба на Тигъра и двамата започнаха да се катерят нагоре.

При първите десет стъпки Тигъра си каза весело: „Изкачваме се!“

При вторите десет стъпки си каза:

— Винаги съм казвал, че Тигрите могат да се катерят по дървета!

При следващите десет стъпки той каза:

— Да знаеш — никак не е лесно!

А при още по-следващите десет стъпки той погледна надолу и каза:

— Разбира се, трябва и да се слиза. Заднишком.

И после прибави:

— Което ще бъде много мъчно...

— ... освен ако паднеш...

— ... тогава то ще бъде...

— ... лесно.

При думата „лесно“ клонът, на който беше стъпил, внезапно се счупи и той едва успя да сграбчи клона над него, като чувстваше, че и той започва да... и тогава бавно успя да опре и муцуната си... и после задната си лапа... после и другата... докато най-сетне седна на клона — задъхан и изпълнен с горчиво съжаление, че не се беше заел с плуване.

Ру се изкатери и седна до него.

— Оо, Тигре — каза задъхано той, — на самия връх ли сме?

— Не — каза Тигъра.

— А ще се качим ли на върха?

— Не — каза Тигъра.

— О! — каза Ру тъжно и после продължи с надежда: — Ама това сега беше чудесно, когато каза, че уж падаме — „бум!“ — надолу, а пък не паднахме. Ще го повторим ли?

— Не — каза Тигъра.

Ру замлъкна. След малко попита:

— Ще изядем ли нашите сандвичи, Тигре?

Тигъра каза:

— Да, къде са те?

— Ами долу, под дървото.

— Не мисля, че ще е добре да ги изядем сега!

И те не ядоха.

Полека-лека Пух и Прасчо приближаваха. Пух с напевен глас убеждаваше Прасчо, че все едно е дали е, или пък не е вече станал подебел, щом не е дебел. А Прасчо си мислеше кога ли, след колко време жълъдите по неговия дъб ще узреят...

— Гледай, Пух! — внезапно квикна Прасчо. — На най-високата Еличка има нещо!

— Вярно! — каза Пух, който беше вдигнал удивен глава. — Има някакво Животно!

Прасчо хвана лапата на Пух, да не би да се уплаши.

— Не е ли Едно от Най-Свирепите Животни? — квикна задъхан той, като гледаше на другата страна.

Пух кимна.

— Това е Ягулар — каза той.

— Какво правят Ягуларите? — попита Прасчо с надежда, че нищо не правят.

— Те се крият между клоните на дърветата и се стоварват върху теб, когато минеш отдолу — каза Пух. — Кристофър Робин ми е разказвал.

— Може би е по-добре да не минаваме отдолу, Пух, защото, като се стовари върху нас, той може да се нарани.

— Те не се нараняват — каза Пух. — Те са толкова опитни...

Прасчо почувства, че да стоиш под Толкова Опитен Ягулар, ще бъде Грешка, и тъкмо се канеше да се върне бързо за нещо, което беше забравил у дома си, когато Ягулара им извика:

— Помощ! Помощ!

— Ягулара прави винаги така — каза Пух. — Той вика „Помощ! Помощ!“ и когато погледнеш нагоре, той се стоварва върху теб!

— Аз гледам **надолу!** — извика силно Прасчо, за да не би Ягулара да направи случайно грешка.

Някой, който седеше на клона, много близо до Ягулара, го чу и изписка:

— Пух и Прасчо! Пух и Прасчо!

Прасчо изведнъж почувства, че денят е много по-прекрасен, отколкото му се струваше досега. Топъл и Слънчев...

— Пух! — извика той. — Мисля, че това са Тигъра и Ру!

— Вярно — каза Пух, — пък аз смятах, че това са един Ягулар и още един Ягулар.

— Здравсти, Ру! — извика Прасчо. — Какво правиш?

— Не можем да слезем! Не можем да слезем! — извика Ру. — Колко смешно! А, Пух! Не е ли смешно! Тигъра и аз живеем на дърво като Бухала и ще останем тук завинаги, завинаги! Оттук мога да виждам чак къщата на Прасчо! Прасчо, аз мога да виждам твоята къща оттук! Нали сме нависоко? Толкова нависоко ли е домът на Бухала?

— Как се качи дотам, Ру? — извика Прасчо.

— На гърба на Тигъра. Но Тигрите не могат да слизат, защото опашките им пречат — могат само да се качват, а Тигъра забравил това, когато започнахме да се катерим, и чак сега си спомни. Затова ние ще останем тук завинаги, завинаги, освен ако се качим по-нагоре. Какво каза, Тигре? О, Тигъра каза, че ако се качим още по-нагоре, няма да можем да виждаме така добре къщичката на Прасчо, и затова оставаме тук!

— Прасчо — важно каза Пух, като чу всичко това, — какво да правим? — И той започна да яде сандвичите на Тигъра.

— Бодливи ли са? — попита Прасчо разтревожен.

Пух кимна.

— Не можеш ли да се покатериш при тях?

— Бих могъл, Прасчо. Даже бих могъл да сваля Ру на гърба си, но Тигъра не бих могъл. Затова трябва да измислим нещо друго!

Дълбоко замислен, Пух започна да яде и сандвичите на Ру. Дали щеше да измисли нещо, преди да дояде и последния сандвич — не се знае, но тъкмо беше ухапал предпоследния, из папратта се чу шумолене и Кристофър Робин с Ийори, които безцелно се скитаха наоколо, се появиха.

— Не бих се изненадал, ако утре падне хубава градушка — говореше Ийори — или снежна виелица и какво ли не още! Няма Значение, че днес времето е хубаво. Няма никаква гаранц... как се казваше... Е добре, няма я! Това днес е само малка част от времето...

— Тук е Пух! — възкликна Кристофър Робин, който не се интересуваше много **какво** ще бъде времето утре, щом днес е хубаво. — Здравей, Пух!

— Това е Кристофър Робин — каза Прасчо на Пух. — Той знае какво да направим!

И забързаха да го пресрещнат.

— О, Кристофър Робин... — започна Пух.

— **И** Ийори! — каза Ийори.

— Тигъра и Ру са горе, на Шестте Елички, и не могат да слязат, и...

— ... И аз тъкмо казвах — прекъсна го Прасчо, — че ако Кристофър Робин...

— И Ййори!

— ... че ако сте тук, ще можем да измислим какво да направим.

Кристофър погледна нагоре към Тигъра и Ру и започна да мисли.

— Мисля — каза Прасчо много сериозно, — че ако Ййори застане под дървото, а Пух се качи на гърба му и аз стъпя, на раменете на Пух...

— ... И гърбът на Ййори внезапно се счупи, ще падне голям смях. Ха, ха! Забавно и без много шум — каза Ййори, — но и без резултат!

— Добре — смирено каза Прасчо. — Само исках...

— Нима ще ти се счупи гърбът, Ййори? — попита Пух много изненадан.

— Това е интересно, Пух! Не можеш да бъдеш напълно сигурен, докато не се счупи!

Пух каза: „О!“ — и всички започнаха пак да мислят.

— Дойде ми една идея! — внезапно извика Кристофър Робин.

— Слушай сега, Прасчо — каза Ййори, — ако искаш да разбереш какво ще се опитаме да направим.

— Ще си сваля якето — продължи Кристофър Робин. — Всеки от нас ще опне по един край и тогава Ру и Тигъра ще могат да скочат в него леко и смело, без да се наранят...

— **Да свалиш Тигър долу** — каза Ййори, — **и никой да не се нарани!** Запазете тези две идеи в главата си, Прасчо, и всичко ще бъде в ред!

Но Прасчо не го слушаше, той беше в трескаво очакване да види отново сините тиранти на Кристофър Робин. Беше ги видял само веднъж, когато беше по-малък, и толкова се развълнува от тях тогава, че се наложи да си легне половин час по-рано. И от този ден все не беше уверен **наистина** ли са толкова сини и така обтегнати. И сега, щом Кристофър Робин си свали якето и те бяха пак там, Прасчо отново се почувства приятелски настроен към Ййори, хвана до него един край на якето, опъна го и весело му се усмихна. А Ййори си измърмори: „Не съм казал, че няма да се случи Инцидент **сега** — имайте го предвид! Смешно нещо са Инцидентите: никога не се случват, преди да се случат!“

Когато Ру разбра какво му предстои да прави, той изпадна в див възторг и извика с все сила: „Тигре, Тигре, ще скачаме! Гледай ме как ще скоча, Тигре! Моят скок ще бъде като летене. Тигрите могат ли така?“ И с ликуващ писък: „Идвам, Кристофър Робин“, Ру скочи точно в средата на опнатото яке. Но понеже беше полетял от толкова високо, с такава голяма скорост — той отскочи пак, почти дотам, откъдето беше скочил, и дълго време се чуваше:

— Оо! — и накрая. — Оо, чудесно!

— Скачай, Тигре! Много е лесно! — извика Ру.

Но Тигъра се държеше с две лапи за клона и си говореше: „Лесно е за Скачащи Животни като Кенгите, но съвсем друго е за Плуващи Животни като Тигрите.“ И той си представи как лежи по гръб в реката или плува от остров до остров и чувстваше, че това е истинският живот за Тигъра.

— Скачай! — извика Кристофър Робин. — Нищо няма да ти стане!

— Почакайте за момент — каза нервно Тигъра. — Парченце кора ми е влязло в окото! — И бавно пристъпи по клона.

— Скачай, лесно е! — пискаше Ру.

Неочаквано Тигъра разбра колко лесно е наистина.

— Оу! — изръмжа той, когато дървото прелетя край него.

— Внимавайте! — извика Кристофър Робин на другите... Чу се трясък, нещо се раздра — и всички се струпаха накуп върху земята!

Кристофър Робин, Пух и Прасчо първи се измъкнаха от купа, после вдигнаха Тигъра и под всички беше Ийори!

— О, Ийори! — извика Кристофър Робин. — Удари ли се? — И разтревожен започна да го изтупва от праха и да му помага да се изправи.

Дълго Ийори не каза нищо. После попита: „Тук ли е Тигъра?“

Тигъра беше тук и пак беше Готов на Всичко, както преди.

— Да — отговори Кристофър Робин, — Тигъра е тук.

— Добре, благодарете му от мое име — каза Ийори.

ГЛАВА ПЕТА, В КОЯТО ЗАЙО ИМА МНОГО ПРЕТРУПАН ДЕН И НИЕ НАУЧАВАМЕ КАКВО ПРАВИ КРИСТОФЪР РОБИН ВСЯКА СУТРИН

Днес щеше да бъде един претрупан ден за Зайо. Щом се събуди, той се почувства важен, като че ли всичко зависеше от него. Точно днес той трябваше да Организира Нещо или да Напише Съобщение, Подписано — Зайо, или да Разбере Какво Всеки Мисли по Това. Тази сутрин беше много подходяща да изтича до Пух и да каже:

— Много добре, тогава ще съобщя на Прасчо — а после да отиде при Прасчо и да каже: — Пух мисли, че... но може би е по-добре да видя първо Бухала!

Днес е водачески вид ден, когато всеки казва „Да, Зайо“ или „Не, Зайо“ и чака неговите разпореждания.

Той се измъкна от дома си, вдъхна от топлия пролетен утринен въздух и се чудеше откъде да започне. Къщата на Кенга беше най-близо и там беше Ру, който казваше „Да, Зайо“ и „Не, Зайо“ по-добре от всеки друг в Гората. Но тия дни там живееше и друго животно, един Тигър Бабаит. А това беше такъв вид Тигър, който винаги върви пред теб, когато ти искаш да му покажеш пътя занякъде, и обикновено се изгубва от погледа ти тъкмо когато стигнеш до мястото и гордо кажеш: „Ето че стигнахме!“

„Не, не у Кенга“ — каза си Зайо, като си сучеше мустаците на слънцето, и за да е сигурен, че няма да отиде там, той се обърна наляво и забърза в обратната посока, която водеше към къщата на Кристофър Робин.

„Всъщност — казваше си Зайо — Кристофър Робин разчита на Мен. Той обича Пух и Прасчо, и Ййори, както и аз, но те нямат Мозък. Не се забелязва такъв. Той уважава Бухала, защото не може да не уважава някой, който може да напише Вторник, дори и да е с

правописни грешки. Но правописът не е всичко. Има дни, когато да напишеш Вторник — просто не е нужно. А Кенга е много заета с грижите си за Ру, а Ру е много малък, а Тигъра премного бабаитничи, за да можеш да очакваш помощ от него. Следователно — като си дадеш сметка — оставам само аз. Затова ще отида при Кристофър Робин да видя дали не иска нещо да направи, за да го направя аз вместо него. Тъкмо днес е ден за правене на неща!“

Радостен, той продължи нататък и като прегази реката, лека-полека стигна до мястото, където живееха неговите роднини и приятели. Тази сутрин те като че ли бяха по-многобройни. Като кимна с глава на един или два таралежа, защото беше премного зает, за да се ръкува с тях, и след като каза важно „Добро утро, добро утро!“ на някои от другите, и любезно: „О, ето къде сте били!“ на по-малките, махна им с лапа през рамо и отмина.

Зайо остави след себе си някаква възбуда и не знам какво... така че няколко члена от Бръмбаровото семейство, включително Хенри Бързия, веднага се втурнаха към Голямата Гора и се закатериха по дърветата с надежда да стигнат върха, преди да се е случило нещото, каквото и да бъдеше то, та да го видят по-добре.

Зайо продължи да бърза край Голямата Гора и всяка минута се чувстваше все по-важен, и скоро стигна до дървото, където живееше Кристофър Робин. Той почука на вратата, извика един-два пъти, после отстъпи малко назад, засенчи с лапа очите си от слънцето и извика към върха на дървото, след това обиколи наоколо, като викаше „Ало!“ и „Аз говоря!“, „Аз съм Зайо!“ — но никой не се обади.

Тогава той спря и се послуша, и всичко спря и се послуша заедно с него, и Гората беше съвсем безлюдна и спокойна под топлото слънце... докато неочаквано, стотици мили над него, запя чучулига.

— Неприятно! — каза Зайо. — Излязъл е!

Той се върна при зелената входна врата, за да се увери, после тръгна обратно, изпълнен с чувството, че всичко се проваля тази сутрин, когато забеляза парче хартия на земята. Тя беше прободена с една карфица — явно паднала беше от вратата.

— Ха! — каза Зайо и изведнъж пак се почувства щастлив. — Друга бележка!

Ето какво гласеше тя:

ИзЛЯЗоХ
СкОрО ЩЕСИ вЪРна
ЗАеТ
СкОро ЩЕСИ вЪрна

К.Р.

— Ха! — каза пак Зайо. — Трябва да съобщя на другите! — И забърза обратно, много важен.

Най-близо беше къщата на Бухала и към нея се отправи той през Голямата Гора. Като стигна до вратата и почука и позвъни, позвъни и почука и най-сетне главата на Бухала се появи и каза:

— Върви си! Сега мисля!... О, ти ли си бил! — Обикновено това бяха първите думи.

— Бухльо — започна Зайо направо, — ти и аз имаме мозък. Другите имат валмо от косми. Ако трябва нещо да се измисли в тази Гора — като казвам мислене — значи **мислене** — ти и аз трябва да го измислим.

— Да — каза Бухала, — аз!

— Прочети това!

Бухала пое от Зайо бележката на Кристофър Робин и нервно я погледна. Той можеше да напише собственото си име Булах и можеше да напише Вторник, за да знаеш, че не е Сряда, и можеше да чете доста леко, ако не поглеждаш през рамото му и не казваш „Е?“ през всичкото време, и той можеше...

— Е? — каза Зайо.

— Да — каза Бухала, като даваше вид, че Разбира и Мисли. — Виждам какво искаш да кажеш. Безсъмнено...

— Е?

— Точно — каза Бухала. — Ясно! — И след кратко мислене добави: — Ако ти не беше дошъл при мен, аз щях да дойда при теб?

— Защо? — попита Зайо.

— Поради самата причина! — каза Бухала, като се надяваше нещо неочаквано и бързо да се случи и да му помогне.

— Вчера сутринта — каза Зайо важно — аз отидох при Кристофър Робин. Той пак беше излязъл. И пак една бележка беше забодена на вратата му.

— Същата ли бележка?

— Друга. Но значеше същото! Чудна работа!

— Изумително! — каза Бухала, погледна пак бележката за момент и едно странно подозрение го обзе: че нещо се е случило с Щеси на Кристофър Робин. — Какво предприе ти тогава?

— Нищо!

— Това е най-доброто — каза мъдро Бухала.

— Е? — пак каза Зайо, както и очакваше Бухала.

— Точно! — каза той.

Известно време Бухала не можа да се сети за нищо друго и после внезапно му дойде една идея.

— Кажете ми, Зайо — каза той, — **точните** думи на първата бележка. Това е много важно! Всичко зависи от това: **Точните** думи на **първата** бележка.

— Съвсем същите като на тази, наистина!

Бухала го изгледа и се чудеше дали да го блъсне от дървото, но понеже можеше да го направи и по-късно, той отново се опита да разбере за какво става дума.

— Точните думи, моля! — повтори той, като че Зайо не беше отговорил.

— Само това: „Излязох... Щеси върна.“ Също като тази, само че тук е прибавено „Зае... Щеси върна“.

Бухала въздъхна дълбоко с облекчение.

— О! — каза той. — **Сега** сме наясно!

— Да, но не сме наясно къде е Кристофър Робин? — каза Зайо. — Това е важното!

Бухала погледна пак в бележката. С образованието, което имаше, беше лесно да я прочете: „Излязох Щеси върна. Зае... Щеси върна“ — точно това се очаква да видиш в една бележка.

— Съвсем ясно е какво се е случило, драги Зайо — каза той. — Кристофър Робин е отишъл някъде заедно с Щеси. Той и Щеси са заети с нещо. Виждал ли си наскоро някъде из Гората Щеси?

— Не зная — каза Зайо. — Затова дойдох да те питам. Как изглеждат те?

— Да — каза Бухала. — Петнистите или приличащите на обикновено листо Щеси са точно тези...

— Поне... — добави той след малко — наистина е повече от...

— Разбира се — каза той — ... зависи от...

— Е, добре — каза накрая Бухала, — фактът е, че аз наистина не зная **как изглеждат** тези... Щеси — откровено си призна той.

— Благодаря ти — каза Зайо и забърза към Пух.

Преди да се отдалечи много, той чу някакво мрънкане. Спря и се заслуша. Някой тананикаше.

Това бе гласът на Пух:

*Пеперудите щом литнат —
дните зимни ще умрат, а
Иглики ще надникнат
от тревата!*

*Гукат гълъби над мене.
Стрелкат върхове нагоре
боровете — все зелени.
Аз — бърборя!*

*Пчели бързат — правят восък,
мед за мене вече носят,
бръмчат: „Иде, иде лято!“
Ох, че лято... о... о...!*

*Кравите сега гугукат...
Гълъбите пък си мукат...
Пух на слънчице си дреме...
Ех, че време!*

*Кукувицата не гука,
тя кукува: „Ку-ку! Ку-ку!“
А Пух през носа си пуха:
„Пух-пух... Пу-ху!“*

— Здравсти, Пух! — каза Зайо.

— Здравсти, Зайо — отвърна Пух унесен.

— Ти ли съчини тази песен?

— Е, да, това е един вид мое съчинение — каза Пух. — Не личи в него Мозък — продължи той скромно, — Защото... Ти Знаеш Защо, Зайо. Но понякога ми идват едни такива... неща...

— О! — каза Зайо, на когото нещата никога не идваха сами, а винаги трябваше сам да ги търси. — Важното сега е да ми кажеш, Пух, дали изобщо си виждал в Гората петнист или приличащ на обикновено листо Щеси.

— Не — каза Пух. — Не, Щеси не съм! Сега видях Тигъра...

— Това не е важно!

— Да — каза Пух. — Предполагах, че не е.

— Виждал ли си Прасчо?

— Да — каза Пух. — Но предполагам, че и това не е важно? — неуверено попита той.

— Зависи дали той не е виждал нещо...

— Виждал е мен — каза Пух.

Зайо седна на земята до Пух, но се почувства много по-малко важен и пак се изправи.

— Въпросът се свежда до това — каза той: — **Какво прави Кристофър Робин сутрин тези дни?**

— Какви неща да прави?

— Е, добре: можеш ли ми каза, дали си го виждал нещо да прави сутрин? Напоследък!

— Да — каза Пух. — Ние закусвахме заедно вчера. Под Еличките. Аз направих една малка кошничка с удобна големина, обикновена големина, пълна с...

— Да, да — прекъсна го Зайо. — Но аз искам да знам за после. Виждал ли си го между единадесет и дванадесет?

— Добре, ама — каза Пух — в единадесет часа... е, в единадесет часа — нали разбираш — аз обикновено си отивам у дома. Защото трябва да Направя Едно — Две Неща...

— Тогава в единадесет и четвърт?

— М-да — каза Пух.

— И половина?

— Да — каза Пух. — И половина... или може би и по-късно... Може да съм го виждал...

И сега, като помисли за това, той започна да си спомня, че не е виждал Кристофър Робин в по-късен час... в последно време. Не през

сутрините. Следобедите — да, вечерите — да, преди закуска — да, точно след закуска — да. А след това май че казваше: „Пак ще се видим, Пух“ — и изчезваше.

— Точно така — каза Зайо. — Но къде?

— Може би търси нещо.

— Какво? — попита Зайо.

— Точно това исках да питам — каза Пух. И после прибави: — Може би той търси... търси...

— ... Петнист или приличащ на обикновено листо Щеси?

— Може би — каза Пух — един от тях. Или пък не.

Зайо го погледна свирепо:

— Не мисля, че помагаш! — каза той.

— Не — каза Пух. — Но се старая — прибави той скромно.

Зайо му благодари за старанието и каза, че отива да търси Ийори и Пух може да дойде с него, ако иска. Но Пух, който почувства, че му иде друг стих от песничката, каза, че чака Прасчо, и „довиждане, Зайо“. И Зайо си отиде.

Но така се случи, че пръв Зайо видя Прасчо. Тази сутрин Прасчо беше станал рано, за да си набере букет виолетки. И когато ги набра и ги постави в едно гърне наред дома си, изведнъж си представи как никога не беше брал букет виолетки за Ийори. И колкото повече мислеше за това, толкова повече си представяше колко е тъжно да бъдеш Животно, за което никога не е бран букет от виолетки. Затова пак излезе бързо, като си повтаряше: „Ийори, Виолетки“ и после — „Виолетки, Ийори“ — за да не забрави, защото беше такъв вид ден.

Той набра голям букет и забърза с него, като го миришеше и се чувстваше много щастлив. Така стигна до мястото, където беше Ийори.

— О, Ийори — започна Прасчо и му стана малко неудобно, защото Ийори беше зает.

Ийори си вдигна единия крак и му направи знак да си върви:

— Утре! — каза той. — Или вдругиден!

Прасчо се приближи още, за да види с какво е зает. Пред Ийори на земята имаше три пръчки и той ги гледаше. Две от пръчките се допираха в единия край, а третата пръчка беше поставена напреки върху тях. Прасчо помисли, че това е може би някакъв вид Капан.

— О, Ийори — пак започна той, — аз точно ти...

— А, това е малкият Прасчо! — каза Ийори, като не откъсваше поглед от пръчките.

— Да, Ийори, и аз...

— Знаеш ли какво е това?

— Не — каза Прасчо.

— Това е А.

— О! — каза Прасчо.

— Не О! А! — каза строго Ийори. — Не чуваш ли, или мислиш, че имаш по-голямо образование от Кристофър Робин?

— Да! — каза Прасчо. — Не! — побърза да се поправи той. И се приближи още.

— Кристофър Робин каза, че е А, и е А — докато някой не стъпи отгоре му! — прибави строго Ийори.

Прасчо бързо отскочи настрана и помириса виолетките.

— Знаеш ли какво значи А, малки Прасчо?

— Не, Ийори, не знам.

— Това значи Учение, това значи Образование, това значи всички тези неща, които ти и Пух нямате! Ето какво значи това А!

— О! — каза Прасчо пак. — Искам да кажа, това ли значи? — бързо обясни той.

— Казвам ти! Някои идват в Гората, разхождат се и казват: това е само Ийори — няма значение! Разхождат се нагоре-надолу, казват: „Ха, ха!“, но знаят ли те нещо за А! Нищо не знаят! За **тях** — това са само три пръчки. Но за Образованите — отбележи си това, Прасчо, — но за Образованите — не за Пуховци и Прасчовци — това е велико и славно А! То не е — прибави Ийори, — не е нещо, което всеки може да дойде и да подуши!

Прасчо отстъпи малко нервно назад и се огледа наоколо за помощ.

— Ето го Зайо — квикна той радостно. — Здравей, Зайо!

Зайо приближи важен, кимна на Прасчо и каза „О, Ийори“ с тон, който значеше, че след около две минути ще каже „Довиждане!“

— Само едно нещо искам да те питам, Ийори: какво става сутрин тия дни с Кристофър Робин?

— Какво е това, което гледам? — зададе Ийори въпрос, като продължаваше да гледа все там.

— Три пръчки — веднага отговори Зайо.

— Виждаш ли? — погледна Ийори към Прасчо. После се обърна към Зайо. — Сега ще отговоря на въпроса ти — продължи той тържествено.

— Благодаря ти — каза Зайо.

— Какво прави Кристофър Робин през сутрините? Учи! Става Образован. Той осладява Науката — мисля, това е думата, която ми спомена, но аз може би не обяснявам добре — той осладява Науката. И аз също, доколкото мога... ако правилно се изразявам, осл... осл... е, правя същото като него. Това например е...

— Едно А — каза Зайо, — но не много хубаво. Е, аз трябва да вървя да **разкажа** на другите!

Ийори погледна пръчките си, после погледна Прасчо.

— Какво каза Зайо, че е това? — попита той.

— Едно А — каза Прасчо.

— Ти ли му го каза?

— Не, Ийори, не съм. Смятам, че той просто знае.

— Той знае? Ти смяташ, че това нещо, А-то, е нещо, което Зайо знае?!

— Да, Ийори. Той, Зайо, е учен.

— Учен! — каза Ийори презрително и сложи тежкото си копито върху трите пръчки. — Образование! — изрече той горчиво и скочи върху шестте вече пръчки. — Какво е Учение? — ревна Ийори, като ритна във въздуха дванадесетте вече пръчки. — Нещо, което даже Зайо знае! Хе!

— Мисля... — започна Прасчо неспокоен.

— Недей! — каза Ийори.

— Мисля, че виолетките са доста хубави — каза Прасчо и като сложи букета пред Ийори, хукна презглава.

На следната сутрин бележката на Кристофър Робин гласеше:

ИзЛЯЗох.

скОрО ще се вЪрНа

К.Р.

И така вече всички животни в Гората — с изключение на Петнистия или Приличащ на Обикновено Листо Щеси — сега знаят какво прави Кристофър Робин през сутрините.

ГЛАВА ШЕСТА, В КОЯТО ПУХ ИЗМИСЛЯ НОВА ИГРА И ИЙОРИ УЧАСТВА В НЕЯ

Когато рекичката стигнеше до края на Гората — вече пораснала, — тя ставаше почти река. И понеже беше вече голяма, тя не тичаше, не скачаше, не шумолеше наоколо, както когато беше още малка, а се движеше по-бавно, с достойнство. Защото сега тя знаеше къде отива и си казваше. „Няма защо да се бърза. Все ще стигна някой ден!“

Но малките рекички навътре из Гората се стрелкаха насам и нататък, жадни да открият толкова много неща, преди да стане късно!

Имаше широка пътека, широка почти като път, която водеше от Вън до Гората, но преди да влезе в Гората, трябваше да пресече рекичката. Затова там, където я пресичаше, имаше дървен мост, широк почти колкото път, с дървени перила от двете страни. Кристофър Робин можеше да опира брадичката си на горния край на перилата, ако искаше, но много по-забавно беше да провре глава през перилата така, че да се надвесва точно над водата и да я наблюдава как бавно се промъква под него. Пух можеше да опре брадата си на долната греда на перилата, ако се поизпънеше на пръсти, но много по-забавно беше да легне, да провре глава под долната греда и да наблюдава как бавно се промъква под него реката. Този беше единственият начин за Прасчо и Ру да я наблюдават, защото бяха твърде малки, за да стигнат над долната греда. Те така и лягаха, по корем... а тя се промъкваше нататък бавно, понеже не бързаше да стигне.

Един ден, както се бе запътил към този мост, Пух се мъчеше да съчини стихотворение за еловите шишарки, защото те бяха там, разпилени около него, и той се чувстваше пеец. Взе една шишарка, огледа я и си каза: „Това е много хубава шишарка и с нещо трябва да се римува.“ Но не можеше да се сети. И отведнъж му хрумна:

*Ето ти тебе история:
Шишарката малка — чия е?
Бухльо си вика: „Моя е!“
А Кенга — „Моя! Вярвайте!“*

— Но това не е вярно — каза Пух, — защото Кенга не живее на дърво!

Той беше почти стигнал моста, но понеже не гледаше къде стъпва, се препъна в нещо, шишарката отскочи от лапата му и цопна в реката.

— Неприятно! — каза Пух, докато тя се понесе бавно надолу. И той се върна да вземе друга шишарка, която да си има рима. Но си помисли, че е по-добре да погледа реката в такъв спокоен ден от моста... та се загледа в нея, докато тя бавно течеше под него...

Неочаквано Пух видя шишарката, която също се промъкваше надолу изпод моста.

— Колко забавно! — каза Пух. — Изпуснах я от другата страна, а тя идва на тази! Интересно дали и други ще го повторят! И той се върна за още шишарки.

Повториха го. И продължиха да го повтарят. Сетне Пух пусна две изведнъж и се наведе от моста да види коя ще мине първа.

Едната наистина мина първа. Но понеже двете бяха еднакво големи, той не беше сигурен коя победи. Тази ли, която той искаше да победи, или другата. Затова следващия път пусна една голяма и една малка и голямата мина първа — както той смяташе, — а малката мина последна — пак както той смяташе. Така той победи два пъти... и когато си тръгна по-късно към къщи за закуска, Пух беше победил тридесет и шест пъти и загубил двадесет и осем, което значеше, че прави всичко... колко... е, добре — извадете двадесет и осем от тридесет и шест и това ще бъде то! Вместо по друг начин!

Това стана началото на онази игра, която нарекоха после Пухопръчки, защото Пух я беше измислил, а когато неговите приятели я играеха на края на Гората, те я играеха с пръчки вместо с шишарки, защото по-лесно ги отбелязваха.

Един ден Прасчо, Зайо и Ру играеха на Пухопръчки. Те вече бяха пуснали пръчките си, Зайо беше изкомандвал: „Тръгвай!“, те хукнаха

към другата страна на моста и сега — надвесени над водата — очакваха да видят чия пръчка ще мине първа. Но чакаха дълго, защото реката този ден беше много мързелива и едва ли се интересуваше дали някога ще стигне.

— Виждам моята! — извика Ру. — А, не, това е нещо друго. Можеш ли да видиш своята, Прасчо? Мислех, че виждам моята, но не я виждам. А, ето я! Не, пак не е тя! Можеш ли да видиш своята, Пух?

— Не — каза Пух.

— Мисля, че пръчката ми се е закачила! — каза Ру. — Зайо, моята пръчка се е закачила! Прасчо, своята пръчка закачила ли се е?

— Те винаги плуват по-бавно, отколкото ги очакваш — каза Зайо.

— Колко бавно ще плуват, как **мислиш**? — попита Ру.

— Виждам своята, Прасчо! — неочаквано каза Пух.

— Моята е малко сивкава — каза Прасчо, като се страхуваше да се навежда повече, за да не падне.

— Точно такава ми се струва, че виждам. И идва откъм моята страна.

Зайо се наведе повече от всякога, за да търси своята, Ру се мушеше насам-нататък и викаше: „Идвай, пръчко! Пръчко, пръчко, пръчко!“ — а Прасчо беше много възбуден, защото само неговата се виждаше досега, значи той ще победи.

— Идва! — каза Пух.

— Сигурен ли си, че е моята? — изквича възбуден Прасчо.

— Да, защото е сива. Голяма, сива... Ето я, идва. Много... голяма... сива... О, не, не е тя, това е Ийори!

Наистина Ийори плуваше под тях.

— Ийори-и-и! — извикаха всички.

Много спокоен, много важен, с крака, вирнати във въздуха, Ийори се подаде изпод моста...

— Това е Ийори! — изписка Ру, ужасно възбуден.

— Така ли? — каза Ийори и подхванат от един малък въртоп, бавно се завъртя три пъти. — Пък аз се чудех...

— Не знаех, че и ти играеш — каза Ру.

— Не играя! — каза Ийори.

— Ийори, какво **правиш** там? — попита Зайо.

— Ще ви задам три гатанки, Зайо. Копая дупки в земята? Неправилно! Скачам по клоните на млад дъб? Неправилно! Чакам някой да ми помогне да изляза от водата? Правилно! Само му дайте време на Зайо — той непременно ще отговори.

— Но, Ийори — каза Пух печално, — какво може ние... исках да кажа, как ние ще... Как мислиш, ако...?

— Да — каза Ийори. — Едно от всичко това трябва да се направи. Благодаря ти, Пух!

— Той се **върти** и **върти** — каза Ру поразен.

— А защо не? — хладно попита Ийори.

— Аз също мога да плувам — гордо каза Ру.

— Но не и да се въртиш! — каза Ийори. — Така е много трудно. Днес нямах намерение да плувам — продължи той, като се въртеше бавно, — но веднъж попаднал вътре, реших да се упражнявам да правя леки кръгообразни движения отдясно наляво, или може би би трябвало да кажа — продължи той, след като попадна в друг въртоп — отляво надясно, както ми се вижда. Но това си е лично моя работа и на никой друг!

За момент настъпи тишина. Всички мислеха.

— Дойде ми една идея — каза Пух най-сетне, — но не съм сигурен дали е много добра.

— Аз също не съм сигурен — каза Ийори.

— Продължавай, Пух — каза Зайо, — нека я чуем!

— Е, добре! Ако всички хвърлим камъни и други неща от **едната** страна на Ийори, камъните ще правят вълни и вълните ще го изплискат на другата страна.

— Това е много добра идея — каза Зайо и Пух пак изглеждаше щастлив.

— Много! — каза Ийори. — Когато искам да бъда наплискан, Пух, аз ще те осведомя.

— Представете си, че го улучим по погрешка! — каза Прасчо разтревожен.

— Или си представете, че го улучите не по погрешка! — каза Ийори. — Обмисли всички възможности, Прасчо, преди да се успокоиш!

Но Пух вече беше взел най-големия камък, който можеше да носи, и се беше надвесил от моста, като го държеше в лапите си.

— Няма да го хвърлям, а ще го пусна, Ийори — обясни той. — И тогава няма да стане грешка — искам да кажа, че няма да те ударя. Можеш ли за момент да спреш да се въртиш, защото това ме смущава донякъде?

— Не! — каза Ийори. — Аз **обичам** да се въртя!

Зайо започна да чувства, че е време той да поеме командата.

— Сега, Пух — каза той, — когато кажа: „Сега!“, ти трябва да пуснеш камъка. Ийори, когато кажа: „Сега!“, Пух ще пусне камъка.

— Много ти благодаря, Зайо, но мисля, че аз трябва да знам...

— Готов ли си, Пух? Прасчо, освободи повече място за Пух! Дръпни се малко назад, Ру! Готови ли сте?

— Не! — каза Ийори.

— Сега! — изкомандва Зайо.

Пух пусна камъка. Чу се силен плясък и... Ийори изчезна...

Това беше тревожен момент за наблюдателите от моста. Те гледаха... и гледаха... Дори появяването на Прасчовата пръчка, малко по-напред от Зайовата, не ги зарадва толкова, колкото бихте очаквали. И тогава, точно когато Пух започваше да мисли, че е избрал погрешно камъка или погрешно реката, или погрешно деня за своята Идея, нещо сиво се подаде до брега... почна бавно да става по-голямо и по-голямо... и накрая — това беше Ийори, който излизаше по плиткото.

С викове те се втурнаха към реката и започнаха да го бутат и теглят... и скоро той стоеше между тях и отново на сухо!

— О, Ийори, ти си **мокър**! — каза Прасчо, като го опипваше.

Ийори се отърси и помоли някой да обясни на Прасчо какво става, когато за доста дълго време си бил в реката.

— Добре го направи, Пух! — каза Зайо любезно. — Това беше една добра идея от наша страна!

— Какво? Какво беше? — попита Ийори.

— Изтласкахме те на брега.

— Изтласкахте ме? — удиви се Ийори. — Изтласкахте ме! Значи мислите, че сте ме изтласкали? Така ли? Не! Аз се гмурнах! Пух беше пуснал голям камък върху мен и за да не ме удари тежко по гърдите, аз се гмурнах и изплувах до брега!

— Нали нямаше да го удариш? — пошепна Прасчо на Пух, за да го успокои.

— Мисля, че не! — каза Пух развълнуван.

— Това е точно по Ийоревски — каза Прасчо. — Мисля, че твоята Идея беше много добра Идея!

Пух взе да се чувства по-добре, защото, когато си Мече с Много Малко Ум и Мислиш за Неща, ти откриваш понякога, че Нещо, което изглежда съвсем като Нещо вътре в теб, изглежда иначе навън, когато го гледат другите. Но както и да е, Ийори, който **беше** в реката, сега вече не е, значи никой не му е навредил...

— Как падна в реката, Ийори? — попита Зайо, като го бършеше с носната кърпичка на Прасчо.

— Не съм падал!

— Но как...

— Аз бях **блъснат** — каза Ийори.

— О! — каза Ру развълнуван. — Някой те бутна ли?

— Някой ме **блъсна**. Тъкмо си мислех нещо край реката — ако някой от вас знае какво значи да мислиш, — когато бях силно блъснат.

— О, Ийори! — извикаха всички.

— Сигурен ли си, че не си се подхлъзнал? — попита мъдро Зайо.

— Разбира се, че се подхлъзнах. Ако стоиш на хлъзгавия бряг на реката и някой силно те блъсне отзад, ти се подхлъзваш. Как си го мислите вие!

— Но кой го направи? — изписка Ру.

Ийори не отговори.

— Сигурно е Тигъра! — каза Прасчо развълнуван.

— Ама, Ийори — попита Пух, — това Шега ли беше, или Инцидент? Искам да кажа...

— Не се спрях да питам, Пух! Дори на дъното на реката не се спрях да се запитам. Приятелска Шега ли беше това, или Обикновен Инцидент. Просто заплувах на повърхността и си казах „Мокро е“, ако разбираш какво искам да кажа...

— А къде беше Тигъра? — попита Зайо.

Преди Ийори да успее да отговори, зад тях се чу голям шум и през оградата изскочи самият Тигър.

— Здравсти на всички! — весело каза Тигъра.

— Здравсти, Тигре — каза Ру.

Изведнъж Зайо стана много важен.

— Тигре — каза той тържествено, — какво се случи точно сега?

— Точно кога? — попита Тигъра малко неловко.

— Когато блъсна Ийори в реката!

— Не съм го блъскал!

— Ти ме блъсна — каза дрезгаво Ийори.

— Наистина не съм! Просто се закашлях, а се случи да се закашлям зад Ийори. Казах само: „Грррр-ъхх, кха!“

— Защо? — каза Зайо и помогна на Прасчо да се изправи, като го отупваше от праха. — Всичко е наред, Прасчо!

— Просто не очаквах! — каза нервно Прасчо.

— Това е, което аз наричам блъскане — каза Ийори. — Неочаквано заговаряш някого. Много неприятен навик! Нямам нищо против Тигъра да е в Гората — продължи той, — защото Гората е голяма и има много място за блъскане в нея. Но не виждам защо той трябва да идва в **моето** малко кътче и да блъска там! Няма нищо много интересно в моето малко кътче. Разбира се, за някои, които обичат студ, влага, грозни местенца, то е доста привлекателно, но иначе просто кътче и ако някому се иска да блъска...

— Не съм блъскал, а кашлях! — ядоса се Тигъра.

— Блъскане или кашляне е все едно на дъното на реката.

— Е, хайде — каза Зайо, — това, което мога да кажа, е... А, ето Кристофър Робин, той ще каже!

Кристофър Робин идваше от Гората към моста слънчев, безгрижен и хич не го интересуваше колко е два пъти по деветнадесет — както и подобава в такъв щастлив следобед — и си мислеше, че ако стъпи на долната греда на моста и се наведе да наблюдава как реката бавно се промъква под него, тогава изведнъж ще знае всичко, което трябва да се знае, и ще може да го разкаже на Пух, който не беше много сигурен за някои неща. Но когато стигна до моста и видя всички там, той разбра, че това не беше такъв вид следобед, а другият вид — когато искаш да **направиш** нещо.

— Ето какво се случи, Кристофър Робин — започна Зайо, — Тигъра...

— Не, не съм! — изръмжа Тигъра.

— Добре, но все пак аз бях там! — каза Ийори.

— Но аз мисля, че той не е искал — каза Пух.

— Той просто е много силен — каза Прасчо — и не е виновен за това.

— Опитай се да **ме** блъснеш, Тигре — каза Ру нетърпеливо. — Ийори, Тигъра ще се **опита** с мен! Прасчо, мислиш ли...?

— Добре, добре — каза Зайо, — не бива всички да говорим наведнъж. Сега е важно какво мисли по този въпрос Кристофър Робин.

— Аз само се изкашлях! — каза Тигъра.

— Той ме блъсна! — каза Ийори.

— Е, беше нещо като силен смях — каза Тигъра.

— Шт! — каза Зайо, като си вдигна лапата. — Какво мисли Кристофър Робин по този въпрос? Това е важно!

— Е, добре — каза Кристофър Робин, без да е много наясно какво точно се бе случило, — мисля...

— Да? — казаха всички.

— Мисля, че всички трябва да играем на Пухопръчки!

Така и направиха. И Ийори, който никога по-рано не беше играл, спечели много повече от всеки друг. Ру загуби два пъти: първия път — случайно, а втория — нарочно, защото видя Кенга да излиза от Гората, а това значеше, че той ще трябва да отиде да спи.

Тогава Зайо каза, че ще си върви с тях. Тигъра и Ийори тръгнаха заедно, защото Ийори искаше да обясни на Тигъра Как да Побеждава на Пухопръчки, което можеш да направиш, като хвърлиш пръчката си със замах — ако можеш да разбереш какво искам да ти кажа, Тигре! А Кристофър Робин, Пух и Прасчо останаха сами на моста.

Дълго гледаха реката под тях, нищо не си казаха и реката също нищо не каза, защото се чувстваше много тиха и спокойна през този летен следобед.

— Тигъра не е лош **наистина** — лениво продума Прасчо.

— Разбира се, че не е — каза Кристофър Робин.

— Всички не са **наистина** — каза Пух. — Така мисля. Предполагам, че само аз съм...

— Разбира се, че не си! — каза Кристофър Робин.

ГЛАВА СЕДМА, В КОЯТО УКРОТЯВАТ ТИГЪРА

Един ден Зайо и Прасчо седяха пред входната врата на Пух и слушаха какво говори Зайо. И Пух седеше с тях. Беше сънлив летен следобед и Гората беше изпълнена с нежни гласове, които сякаш казваха на Пух: „Не слушай Зайо, слушай мен!“ И той се настани така, че да му бъде удобно да слуша Зайо, и само от време на време да си отваря очите, за да каже „О!“ и после да ги затваря, за да каже „Вярно!“. От време на време Зайо казваше много сериозно: „Нали разбираш какво искам да кажа, Прасчо?“ и Прасчо — също така сериозен — кимаше с глава, за да покаже, че е разбрал.

— Всъщност — каза Зайо накрая — напоследък Тигъра е станал толкова голям Бабаит, че е време да му дадем един урок. Не мислиш ли и ти така, Прасчо?

Прасчо каза, че Тигъра наистина е станал голям бабаит и ако те успеят да измислят начин да го укротят, това ще бъде Много Добра Идея.

— Така мисля и аз — каза Зайо. — Какво ще кажеш ти, Пух?

Пух трепна, отвори очи и каза:

— Необикновено!

— Какво необикновено? — попита Зайо.

— Това, което казваш — каза Пух. — Безсъмнено!

Прасчо бързо го смушка с лакът и Пух, който все повече усещаше, че е някъде другаде, бавно се изправи и започна да се връща при тях.

— Но как да го направим? — попита Прасчо. — Какъв вид урок, Зайо?

— Това е въпросът — каза Зайо.

Думата „урок“ събуди у Пух някакви възпоминания.

— Има едно нещо, което наричат Дидак-Мет — каза Пух, — Кристофър Робин се мъчеше да ме научи, но не успя.

— Какво не успя? — каза Зайо.

— Не успя какво? — каза Прасчо.

Пух поклати глава.

— Не знам — каза той. — Просто не успя! За какво говорим?

— Пух! — каза Прасчо с укор. — Не слушаше ли какво говори Зайо?

— Слушах, но нещо ми влезе в ухото... Моля те, Зайо, можеш ли да го повториш?

Зайо нямаше нищо против да повтаря и затова попита откъде трябва да започне, и когато Пух каза, че трябва да започне от момента, когато нещото му е влязло в ухото, и Зайо попита кога е станало това, а Пух отговори, че не знае, защото не е чувал добре, Прасчо уреди въпроса, като обясни, че това, което се стараят да направят, е, че се стараят да измислят начин да укротят Тигъра, защото, колкото и много да го обичаш, не можеш да отречеш, че много се **перчи**.

— О, разбирам! — каза Пух.

— Премного се перчи — каза Зайо. — Така е!

Пух се постара да измисли нещо и това, което можа да измисли, нямаше никак да помогне, затова той си затананика под носа:

*Да беше Зайо
едър,
дебел,
голям...
цял метър
по-висок
и по-широк
от Тигъра
в плещите;
да беше Тигъра
по-малък,
по-кротък
и по-жалък —
то този Тигров навик
пред Зайо да се перчи —
ревящ... ръмжащ... ухилен —
не би бил тъй противен!*

*Не Звяр — той би бил зверче,
да беше Зайо
силен!*

— Какво говори Пух? — попита Зайо. — Намислил ли е нещо?

— Не — тъжно каза Пух. — Не можах!

— А на мен ми хрумна една идея — каза Зайо. — Ето я: ще вземем Тигъра на една далечна експедиция — някъде, където той не е бил никога, и там ще го изгубим. На другата сутрин пак ще го намерим и — помнете ми думата — той вече ще бъде съвсем друг Тигър!

— Защо? — попита Пух.

— Защото той вече ще бъде един Смирнен Тигър. Защото ще бъде Тъжен Тигър, Меланхоличен Тигър, Малък и Каещ се Тигър, един „О, Зайо, щастлив съм да те видя!“ Тигър. Ето защо!

— Ще бъде ли също така щастлив да види мен и Прасчо?

— Разбира се!

— Така е добре! — каза Пух.

— А на мен няма да ми е приятно да **бъде** Тъжен — колебливо каза Прасчо.

— Тигрите никога не са тъжни дълго време — обясни Зайо. — Те превъзможват тъгата си с Невероятна Бързина. Говорих по това и с Бухала, за да съм сигурен, и той каза, че те винаги превъзможват тъгата си. Но ако можем да накараме Тигъра да се почувства Малък и Тъжен само за пет минути, ще сме свършили добра работа!

— И Кристофър Робин ли мисли така? — попита Прасчо.

— Да — каза Зайо. — Той ще каже: „Свършили сте добра работа, Прасчо! Аз и сам бих го направил, ако не беше се случило да имам друга работа. И така, благодаря ти, Прасчо, и на теб, Пух, разбира се!“

Прасчо се зарадва. Изведнъж разбра, че това, което се готвят да направят с Тигъра, е добро. А щом и Пух, и Зайо ще бъдат с него, то това ще бъде нещо, за което дори едно Много Малко Животно със задоволство ще си спомня сутрин, когато се събужда. Сега оставаше въпросът къде да загубят Тигъра?

— Ще го заведем на Северния Полус — каза Зайо, — защото тогава беше една много дълга експедиция, докато го открием, а сега ще бъде много дълга експедиция, докато Тигъра не го открие.

Беше ред на Пух да се зарадва много, защото той пръв беше открил Северния Полус, и сега — като отидат там — Тигъра ще види надписа: „Открит от Пух. Пух го намери!“, и тогава ще разбере — което може би досега не е разбрал — какъв вид Мече е Пух. **Такъв** вид Мече!

Решено бе да тръгнат на другата сутрин.

Зайо, който живееше близо до Кенга, Ру и Тигъра, още сега щеше да отиде да попита Тигъра какво смята да прави утре, защото, ако няма нищо друго предвид, какво би казал за една експедиция, като вземат и Пух, и Прасчо с тях? Ако Тигъра каже „да!“, всичко ще е наред, но ако каже „не!“...

— Няма да каже „не“. Оставете това на мен! — каза Зайо и делово се запъти нататък.

Следващият ден беше съвсем различен ден. Вместо да бъде слънчев и топъл, беше мъглив и студен. За себе си Пух не се безпокоеше, но си помисли колко мед пчелите няма да могат да съберат в такъв ден! Когато денят биваше мъглив и студен, Пух винаги ги съжаляваше. Той каза това на Прасчо — когато Прасчо дойде да го повика, — но Прасчо каза, че не е мислил за пчелите сега, а за това, колко студено и ужасно ще бъде да си загубен цял ден и цяла нощ сред Гората. Но когато той и Пух отидоха у Зайови, Зайо каза, че това е точно ден за тях, защото Тигъра винаги тича пред всички, и в момента, когато се изгуби от погледа им, те ще забързат в обратна посока и той вече никога няма да ги види.

— Никога ли? — разтревожи се Прасчо.

— Не! Само докато го намерим пак, Прасчо. Утре или някой друг ден. Хайде, той ни чака.

Когато стигнах къщата на Кенга, те завариха Ру също да ги чака, защото беше голям приятел на Тигъра. И това ги постави в Много Неудобно положение. Но Зайо пошепна на Пух, прикривайки с лапа устата си: „Оставете това на мен!“, и отиде при Кенга.

— Мисля, че Ру не трябва да идва — каза той. — Особено днес!

— Защо не? — попита Ру. Зайо не очакваше, че той го е чул.

— Противен, студен ден! — каза Зайо, като клатеше глава. — А ти кашляше тази сутрин.

— Отде знаеш? — попита Ру възмутен.

— О, Ру! Защо не си ми казал? — погледна го Кенга укоризнено.

— Задавих се с бисквита — каза Ру. — Не беше истинска кашлица!

— Все пак не днес, миличко! Някой друг ден!

— Утре ли? — с надежда попита Ру.

— Ще видим — каза Кенга.

— Ти все виждаш и никога нищо не става! — каза тъжно Ру.

— В такъв ден никой нищо не може да предвиди, Ру — каза Зайо. — Сигурно и ние няма да ходим надалеч, а после, следобед, ние всички ще... всички... А, ето те и теб, Тигре! Хайде, довиждане, Ру! Следобед всички ние ще... Хайде, Пух! Готови ли сме? Добре. Хайде!

И те тръгнаха... Отначало Пух, Зайо и Прасчо вървяха заедно, а Тигъра тичаше в кръг около тях, а когато пътеката стана по-тясна, Зайо, Прасчо и Пух тръгнаха един след друг и кръговете на Тигъра около тях се стесниха и удължиха. И полека-лека, когато храстите станаха много бодливи и от двете страни на пътеката, Тигъра започна да тича напред и назад пред тях и понякога се втурваше към Зайо, а понякога не. И колкото повече се изкачваха, толкова мъглата се съгъстяваше, така че Тигъра често изчезваше и когато вече смятаха, че е далеч, той пак изскачаше и казваше: „Хайде, идвайте!“, и преди да успееш да му кажеш нещо, пак изчезваше.

Зайо се обърна и побутна Прасчо.

— Следващия път! — каза той. — Кажи на Пух!

— Следващия път! — каза Прасчо на Пух.

— Какво следващия? — каза Пух на Прасчо.

Изведнъж Тигъра се появи, скочи срещу Зайо и пак изчезна.

— Сега! — изкомандва Зайо и скочи в една дупка край пътеката. Пух и Прасчо скочиха след него. Те се свиха във високата папрат и се послушаха. Гората е много тиха, когато спреш и се послушаш. Нищо не можеха да видят и да чуят.

— Шт! — каза Зайо.

— Тих съм! — каза Пух.

Чуха се стъпки... после пак тишина.

— Ало! — чу се съвсем неочаквано някъде наблизо гласът на Тигъра и Прасчо щеше да подскочи, ако случайно Пух не беше седнал почти изцяло отгоре му.

— Къде сте? — извика Тигъра.

Зайо побутна Пух. Пух се огледа за Прасчо, за да го побутне, но не можа да го намери. А Прасчо, заврл глава в мократа папрат, дишаше колкото може по-тихо и се чувстваше много храбър и възбуден.

— Чудна работа! — каза Тигъра.

За момент настъпи тишина и после пак го чуха да се отдалечава. Почакаха малко, докато Гората стана толкова тиха, че им се стори дори страшна. Тогава Зайо се изправи и се протегна.

— Ето! — пошепна той гордо. — Всичко стана както го казах.

— Мислех си — каза Пух — и сега мисля...

— Шт! — каза Зайо. — Недей сега! Тичайте! Хайде! — И те хукнаха обратно. Водеше Зайо...

— Сега — каза той, когато се отдалечиха малко — можем да говорим. Какво искаше да кажеш, Пух?

— Нищо особено. Защо вървим в тази посока?

— Защото това е пътят ни за дома.

— О! — каза Пух.

— Мисля, че е малко по-надясно — каза Прасчо разтревожен. — Ти как мислиш, Пух?

Пух си погледна двете лапи. Знаеше, че едната от тях е дясна. Знаеше, че когато определиш коя е дясна, то другата е лява. Но никога не можеше да запомни как да ги познае.

— Ами... — започна той неуверено.

— Хайде! — каза Зайо. — Зная, че това е пътят!

Продължиха. След десетина минути пак се спряха.

— Много глупаво — каза Зайо, — но за момент си помисли... Да! Разбира се! Тръгвайте...

— Ето ни — каза Зайо десет минути по-късно. — А, не, не сме...

— Сега — каза Зайо още десет минути по-късно — мисля, че се оправихме... или може би сме малко по-надясно, отколкото трябва?

— Забавна работа — каза Зайо, като минаха следващите десет минути. — Как всичко изглежда еднакво в мъглата. Забеляваш ли, Пух?

Пух каза, че забелязва.

— Голямо щастие е, че познаваме Гората така добре! Иначе можехме да се загубим — каза Зайо половин час по-късно и безгрижно

се засмя, така както се смееш, когато познаваш Гората така добре, че не можеш да се загубиш.

Прасчо боязливо се изравни с Пух.

— Пух — прошепна той.

— Да, Прасчо?

— Нищо! — каза Прасчо и хвана Пух за лапата. — Просто искам да те чувствам до себе си!

Когато на Тигъра му омръзна да чака другите да го настигнат и когато му стана скучно, че няма кому да каже: „Хайде, идвайте!“, той реши да се върне. И забърза към дома си. И първото нещо, което Кенга каза, като го видя, беше:

— Ето го добрия Тигър! Идва си навреме за Лекарството за Усилване! — И му напълни лъжицата. Ру гордо каза:

— Аз си го изпих вече.

Тигъра глътна своето и каза:

— И аз също!

Тогава двамата започнаха приятелски да се боричкат. И Тигъра, без да иска, събори един или два стола, а Ру събори един нарочно. Тогава Кенга каза:

— Я бягайте оттук!

— Къде да бягаме? — попита Ру.

— Можете да отидете да ми наберете малко шишарки — каза Кенга и им даде една кошница.

Те отидоха до Шестте Елички и започнаха да се замерят с шишарки, докато забравиха за какво са дошли, и като оставиха кошницата под дърветата, се върнаха за обяд.

Тъкмо привършваха обяда си, когато Кристофър Робин подаде глава през вратата:

— Къде е Пух? — попита той.

— Тигре, миличък, къде е Пух? — попита Кенга.

Тигъра взе да обяснява какво се беше случило точно когато Ру обясняваше своята Бисквитена Кашлица и Кенга им казваше, че не бива да говорят едновременно. Затова мина доста време, докато Кристофър Робин разбере, че Пух, Прасчо и Зайо са се загубили в мъглата сред Гората.

— Много интересни са Тигрите — пошепна Тигъра на Ру. — **Никога** не се губят!

— Защо не се губят, Тигре?

— Просто не се губят! — обясни Тигъра. — Така е!

— Значи — каза Кристофър Робин — ще трябва да отидем да ги търсим, няма как. Ела, Тигре!

— Трябва да отида да ги намеря — обясни Тигъра на Ру.

— Не мога ли и аз да ги намеря? — нетърпеливо попита Ру.

— По-добре не днес, миличко! — каза Кенга. — Друг път!

— Добре! Но ако се загубят утре, ще ме пуснеш ли да ги намеря?

— Ще видим! — каза Кенга.

И Ру, който знаеше какво значи **това**, отиде в ъгъла и започна да се упражнява сам в скокове, отчасти защото искаше да се упражнява и отчасти защото не искаше Кристофър Робин и Тигъра да разберат колко му е неприятно, че отиват без него.

— Фактически — каза Зайо — някак си сме си загубили пътя.

Те почиваха върху една пясъчна купчина сред Гората. На Пух беше започнала да му омръзва тази пясъчна купчинка и взе да я подозира, че ги преследва. Защото в която и посока да тръгнеха, винаги свършваха върху нея и винаги, когато тя се появеше през мъглата, Зайо казваше победоносно:

— Сега знам къде сме!

А Пух казваше тъжно:

— И аз също!

А Прасчо нищо не казваше. Беше се помъчил да измисли и той нещо да каже, но единственото, което му идваше в главата, беше: „Помощ!“, „Помощ!“ А глупаво беше да кажеш такова нещо, когато имаш край себе си Пух и Зайо!

— Е, добре — каза Зайо след продължително мълчание, което никой не прекъсна, за да му благодари за хубавата разходка, която правиха досега. — Смятам, че е по-добре да тръгнем. В коя посока да опитаме?

— Какво ще стане — каза бавно Пух, — ако, щом тази купчинка изчезне от погледа ни, ние пак се мъчим да я намерим?

— Каква полза от това? — Зайо вдигна рамене.

— Ами... — каза Пух — ние търсим дома си и не го намираме. Затова мисля, че ако започнем да търсим Купчинката, ние ще сме

сигурни, че няма да я намерим, и това ще бъде Много Хубаво, защото тогава може да намерим нещо, което **не търсим** и което може би ще бъде това, което наистина **търсим**.

— Не ми се вижда много разумно — отсече Зайо.

— Да — каза смирено Пух. — Не е. Но ми се **струваше** разумно, докато го измислях. А сега, когато го казах, като че ли нещо не е така.

— Ако се отдалеча от Купчинката и после се върна, **разбира се**, ще я намеря! — каза Зайо.

— Да, но мисля, че няма да можеш! — каза Пух. — Тъкмо мислех това.

— Опитай се! — внезапно каза Прасчо. — Ще те чакаме тук.

Зайо се изсмя, за да покаже колко е глупав Прасчо, и изчезна в мъглата. Като извървя стотина ярда, той се обърна и тръгна обратно...

След като го чакаха двадесет минути, Пух и Прасчо станаха.

— Реших — каза Пух. — Сега вече ще си тръгнем за дома.

— Но, Пух — много развълнувано изквича Прасчо, — знаеш ли пътя?

— Не — каза Пух. — Но в долапа си имам дванадесет гърнета с мед и те много отдавна ме викат. Не можех да ги чуя добре по-рано, защото Зайо **все** говореше. Но ако никой не говори освен тези дванадесет гърнета, мисля, Прасчо, че ще разбере откъде се обаждат. Хайде да вървим!

Те тръгнаха заедно. Дълго време Прасчо не каза нищо, за да не пречи на гърнетата. А после внезапно изквича леко, издаде някакви радостни звуци... защото вече знаеше къде са, но все пак не посмя да го каже на глас, в случай че е сбъркал. И точно когато стана съвсем сигурен и вече нямаше значение дали гърнетата ги викат, или не — чу се вик пред тях и от мъглата изскочи Кристофър Робин.

— О, ето къде сте — каза безгрижно Кристофър Робин, защото се стараеше да не разберат, че се е Тревожил.

— Ето ни — каза Пух.

— Къде е Зайо?

— Не знам — каза Пух.

— Е, нищо! Надявам се Тигъра да го намери. Той като че ли беше тръгнал да ви търси.

— Хубаво! — каза Пух. — Сега трябва да отида у дома си за нещо. И Прасчо също, защото и двамата още не сме... и...

— Ще дойда с вас да ви наглеждам — каза Кристофър Робин.

Той отиде в дома на Пух и дълго, дълго го гледа...

А през цялото това време Тигъра тичаше из Гората и викаше Зайо. И накрая един Много Малък и Жалък Зайо го чу. И Малкият Жалък Зайо хукна през мъглата към гласа, и гласът се оказа на Тигъра. Един Тигър Приятел, един Велик Тигър, един Тигър Голям, един Помагащ Тигър, един Тигър, който прави огромни скокове и ако изобщо скача, скача по най-красивия начин.

— О, Тигре, щастлив съм да те видя! — извика Зайо.

ГЛАВА ОСМА, В КОЯТО ПРАСЧО ПРАВИ НЕЩО ВЕЛИКО

На половината път между къщите на Пух и Прасчо имаше едно Местенце за Мислене, където двамата понякога се срещаха, когато искаха да се видят. И понеже там беше топло и завет, те сядаха за малко и се питаха какво да правят сега, след като вече са се **видели**. Един ден, когато бяха решили да не правят нищо, Пух съчини едно стихотворение, за да узнаят всички за какво служеше това местенце.

*Туй слънчево Местенце
е Пуховото място,
където той най-често
си мисли, мисли, мисли.
О, жалко — все забравям:
И Прасчо тука мисли!*

Една есенна утрин, когато вятърът беше отвял през нощта всичките листа от дърветата и сега се опитваше да отвее и клоните им, Пух и Прасчо седяха на Местенцето за Мислене и се чудеха какво да правят.

— Това, което мисля — каза Пух, — е: мисля да отидем в Къта на Пух да видим Ийори, защото може би вятърът е отвял къщата му и може би той ще пожелае да му я построим отново.

— Аз пък мисля — каза Прасчо, — мисля да отидем да видим Кристофър Робин, само че той сега няма да е у дома си. Значи не можем да го видим.

— Хайде да отидем да видим всички — каза Пух. — Защото, когато си ходил няколко мили по вятъра и влезеш неочаквано в някой дом и ти кажат: „Здрасти, Пух, тъкмо навреме си дошъл за малка кльопачка“ — и ти си дошъл — това аз наричам Приятелски Ден.

Прасчо мислеше, че трябва да имат Причина, за да обходят всички, например Търсене на Малчо или Организиране на Експедиция. Ако Пух може да измисли нещо...

Пух можа:

— Ще отидем, защото е Четвъртък — каза той, — и ще пожелаем на всеки Много Щастлив Четвъртък. Хайде, Прасчо.

Станаха. И когато Прасчо пак седна, защото не знаеше, че вятърът е толкова силен, Пух му помогна да стане и тогава тръгнаха. Първо отидоха в къщата на Пух и за щастие Пух си беше у дома тъкмо когато пристигнаха, той ги покани вътре и те хапнаха по нещо. Тогава се упътиха към къщата на Кенга, като се държаха един за друг и се надвикваха с вятъра: „Нали?“ и „Какво?“, и „Не те чувам!“ Най-сетне стигнаха до Кенга, но бяха така шибани от вятъра, че останаха на обяд. Когато пак излязоха, им се стори порядъчно студено, та колкото може по-бързо се втурнаха към Зайови.

— Дошли сме да ти пожелаем Много Щастлив Четвъртък — каза Пух, след като влезе и излезе един-два пъти, за да провери дали **може** да излиза.

— Защо, какво ще се случи в Четвъртък? — попита Зайо. И когато Пух обясни, Зайо, чийто живот се състоеше само от Важни Неща, каза: — О, помислих, че наистина сте дошли по някаква работа.

Те поседяха само малко... и после продължиха. Вятърът сега духаше в гърбовете им и нямаше защо да викат.

— Зайо е умен — каза Пух замислено.

— Да — каза Прасчо, — Зайо е умен.

— И има Мозък.

— Да — каза Прасчо, — Зайо има Мозък.

Последва дълго Мълчание.

— Предполагам — каза Пух, — че затова той никога не може да разбере някои неща...

Кристофър Робин си беше у дома по това време, защото беше следобед. И толкова много им се зарадва, че те останаха до закуска... след това имаха Почти Закуска — такава, която скоро забравяш, — затова забързаха към Кътчето на Пух, за да видят Ийори, преди да е станало много късно да получат след това една Истинска Закуска при Бухала.

— Здравей, Ийори — извикаха радостно те.

— О! — каза Ийори. — Пътя ли си загубихте?

— Дойдохме просто да те видим — каза Прасчо. — И да видим как е къщата ти. Виж, Пух, тя още стои.

— Знам — каза Ийори. — Много странно. Е, да! Някой трябваше да дойде и да я събори!

— Ние се безпокояхме да не би вятърът да я събори — каза Пух.

— О, предполагам, че за това никой не се е безпокоял.

Те сигурно са забравили.

— Е, ние сме много щастливи, че те видяхме, Ийори. А сега ще отидем да видим Бухала.

— Много добре! Всички обичате Бухала. Преди ден, два той прелетя насам и ме забеляза. Действително той нищо не каза — забележете, — но ме позна. Много приятелско от негова страна. Насърчително.

Пух и Прасчо се повъртяха малко и казаха:

— Е, хайде, довиждане, Ийори — като се стараеха да не личи, че бързат, а всъщност искаха по-скоро да тръгнат, защото ги чакаше дълъг път.

— Довиждане — каза Ийори. — Внимавай да не те отнесе вятърът, Малки Прасчо. Ще ни липсваш. Ще кажат: „Къде е издухан малкият Прасчо?“ Ще искат наистина да знаят. Е, хайде, довиждане. И ви благодаря, че ви се случи да минете край мене.

— Довиждане — казаха Пух и Прасчо за последен път и се втурнаха към къщата на Бухала.

Сега вятърът духаше срещу тях и ушите на Прасчо се опънаха назад като знаменца. Докато воюваше с вятъра, на Прасчо му се стори, че минаха часове, преди да се приютят в Голямата Гора и ушите му отново да се изправят, за да се вслушат с тревога как бушува бурята по върховете на дърветата.

— Представи си, Пух, че някое дърво падне, когато сме под него.

— Представи си, че не падне — каза Пух след внимателно обмисляне.

Прасчо се успокои и след малко те вече чукаха и звъняха, звъняха и чукаха много весели на вратата на Бухала.

— Здравей, Бухльо — каза Пух, — смятам, че не сме закъснели за... исках да зная как си, Бухльо? Ние с Прасчо просто дойдохме да видим как си, защото е Четвъртък.

— Седни, Пух, седни, Прасчо — любезно ги покани Бухала. — Настанете се удобно.

Те му поблагодариха и се настаниха колкото можаха по-удобно.

— Защото, нали разбираш, Бухльо — каза Пух, — ние бързахме, за да бъдем навреме за... да можем да те видим, преди пак да си тръгнем.

Бухала кимна тържествено.

— Поправете ме, ако греша — каза той, — но прав ли съм, като смятам, че вълн е много Бушуващ ден?

— Много — каза Прасчо, като тихичко си разтриваше замръзналите уши и мечтаеше да е вече благополучно в собствения си дом.

— Така и мислех — каза Бухала. — Точно в един такъв бушуващ ден като този моят чичо Роберт, чийто портрет виси на стената — от дясната ти страна, Прасчо, — когато се връщал един късен следобед от... Какво става!

Чу се силно пукане.

— Погледнете! — извика Пух. — Часовникът! Махни се, Прасчо, Прасчо, ще падне върху теб!

— Помощ! — извика Прасчо.

Тази страна на стаята, където Пух седеше, бавно се надигаше и столът му почна да се навежда към Прасчовия. Часовникът леко се плъзгаше по корниза на камината, събираше вазите по пътя си, докато те се разпиляха на парчета по онова, което по-рано беше под, а сега се стараяше да се види как ще изглежда като стена. Чичо Роберт се готвеше да стане ново килимче пред камината, мъкнеше със себе си останалата част на стената за килим и се сблъска с Прасчовия стол точно когато Прасчо се канеше да го напусне. За кратко време стана много трудно да си спомниш къде наистина се намира север. После пак се чу силен трясък... всичко в стаята на Бухала трескаво се събра накуп... и настъпи тишина.

В един ъгъл на стаята покривката за маса почна да се гърчи. След това се събра на кълбо и почна да се търкаля по стаята. После подскочи нагоре и надолу и накрая щръкнаха две ушлета. Търкулна се още веднъж по стаята и се размота:

— Пух! — каза Прасчо разтревожен.

— Да? — отговори един от столовете.

— Къде сме?

— Не ми е ясно — каза столът.

— Не сме ли... не сме ли в Къщата на Бухала?

— Струва ми се, защото тъкмо щяхме да закусим и не можахме.

— О! — каза Прасчо. — Как мислиш, пощенската кутия на Бухала **винаги** ли е била на тавана?

— Там ли е?

— Да, погледни.

— Не мога — каза Пух. — Аз съм с лице към пода под нещо, а такава положение е много лошо за гледане към тавана.

— Ама тя е там, Пух!

— Може би Бухала я е преместил — каза Пух. — Просто за разнообразие.

Чу се шум зад масата в другия ъгъл на стаята и Бухала пак беше с тях.

— А, Прасчо — каза Бухала много обезпокоен. — Къде е Пух?

— Не ми е ясно — чу се гласът на Пух.

Бухала се обърна към гласа и погледна неодобрително малката част от Пух, която можеше да се види.

— Пух — строго каза той. — **Ти** ли направи това?

— Не — смирено каза Пух. — **Не мисля.**

— Тогава кой го направи?

— Мисля, че вятърът — каза Прасчо. — Мисля, че къщата ти е съборена от вятъра.

— О, така ли е? Мислех, че е Пух.

— Не — каза Пух.

— Ако е вятърът — обсъждаше случая Бухала, — значи не е Пух. Никаква вина не може да му се припише.

С тези любезни думи той хвъркна нагоре да огледа новия си таван.

— Прасчо! — силно пошепна Пух.

— Да, Пух?

— **Какво** ще ми се припише?

— Каза, че не те обвинява.

— О! Мислех, че той иска... О, разбрах.

— Бухльо — каза Прасчо, — слез и помогни на Пух.

Бухала, който се възхищаваше на пощенската си кутия, пак слезе долу.

Заедно те заблъскаха и задърпаха креслото и след малко Пух се измъкна и можеше пак да се огледа наоколо.

— Хубаво се наредихме! — каза Бухала.

— Какво да правим, Пух? Можеш ли да измислиш нещо? — попита Прасчо.

— Ами тъкмо **измислих** нещо — каза Пух. — Нещо мъничко. — И почна да пее:

*Аз лежах! По корем!
И объркан си мислех за мен:
„Във легло ли съм? Не, не сънувам!“
Лежа аз, лежа. А наум —
тананикам си, ей тъй — без думи,
но не става ни песен, ни шум:
мойта муцуна бе
не под синьо небе,
а разплескана тук, под кревата —
кат на Клоун, на стар Акробат!
Вместо Мече в легло,
това Мече — на зло —
се оказа под тежко кресло,
на носа — със голяма цицина!
Е, кажи ми, наистина,
що е туй, а? И — синявици
на гърба, под гърба, край очите...
Смачкани — даже ушите!*

— Това е всичко — каза Пух.

Бухала се изкашля неодобрително и каза, че ако Пух е сигурен, че това е всичко, те могат сега да се заемат с Проблема за Спасението.

— Защото не можем да излезем през това, което по-рано беше врата — каза Бухала. — Нещо е паднало върху нея.

— А как ще **можем** да излезем? — попита тревожно Прасчо.

— Това е Проблемът, Прасчо, върху който искам Пух да употреби ума си.

Пух седна на пода, който някога беше стена, и се загледа в тавана, който някога беше друга стена, с врата на нея, която някога беше наистина врата, и се помъчи да употреби ума си.

— Можеш ли да излетиш до пощенската кутия с Прасчо на гърба си? — попита той.

— Не — бързо каза Прасчо. — Не може.

Бухала обясни, че са необходими Дорзални Мускули. Той го беше обяснявал вече на Пух и Кристофър Робин и оттогава все очакваше случай да го повтори. Защото това е нещо, което трябва да обясниш поне два пъти, преди да те разберат за какво говориш.

— Защото, виж какво, Бухльо, ако можем да вдигнем Прасчо до пощенската кутия, той ще може да се промъкне през отвора, в който пускат писмата, и после да слезе от дървото и да изтича за помощ.

Прасчо бързо обясни, че напоследък е станал по-голям и **вероятно** няма да може, колкото и да му се иска. Бухала каза, че наскоро е направил отвора на пощенската кутия по-голям, в случай че получи по-големи писма, затова може би Прасчо ще може. А Прасчо каза: „Но ти обясни, че са необходими... ти знаеш какво.“ И Бухала каза: „Вярно, така че няма смисъл да говорим повече за това.“ И Прасчо каза: „Тогава по-добре е да помислим за нещо друго.“ И веднага почна да мисли.

Но мислите на Пух се бяха върнали в деня, когато беше спасил Прасчо от наводнението, и колко много тогава всички му се възхищаваха. И понеже такова нещо не се случва често, много искаше сега пак да се случи.

И изведнъж, както беше станало и тогава, една идея му дойде.

— Бухльо — каза Пух, — измислих нещо!

— Ето едно пълно, пълно с Идеи и Помагащо Мече — каза Бухала.

Пух се огледа, горд, че са го нарекли пълно и помагащо мече, и скромно каза, че просто случайно му е дошло на ума: връзваш Прасчо с една връв и с другия край на връвта в клюна литваш до пощенската кутия, прекарваш връвта през кутията и сваляш края ѝ долу и ти и Пух теглите силно връвта и Прасчо бавно се издига на другия край. И това е всичко.

— И Прасчо е горе — каза Бухала. — Ако не се скъса връвта.

— Представи си, че се скъса? — попита Прасчо, много заинтересуван от този въпрос.

— Тогава ще опитаме с друга връв.

Не беше много успокоително за Прасчо, защото с колкото и върви да се опитваха да го издигнат, падането му долу щеше да е все същото. Но това, изглежда, беше единственият начин. Затова, след като си спомни колко щастливи часове е прекарал в Гората, без да го теглят с връв до тавана, той смело кимна на Пух и каза, че това е Много Умен пл... пл... пл... Умен пл... пл... План.

— Няма да се скъса — пошепна успокоително Пух, — защото си Много Малко Животно и аз ще съм под тебе. А ако ни спасиш, това ще бъде Много Велико Нещо, за което после ще се говори. И може би аз ще съчиня Песен и другите ще казват, че това, което Прасчо е направил, е толкова Велико нещо, че Възпяваща Пухова Песен е съчинена за това.

Прасчо се почувства много по-добре след тези думи и когато всичко беше готово и той бавно се понесе към тавана, беше така горд, че му се искаше да извика: „Гледайте ме!“, ако не се боеше, че Пух и Бухала ще пуснат своя край на връвта, за да го погледнат.

— Отиваме нагоре! — радостно извика Пух.

— Издигането се осъществява според предвиждането — услужливо отбеляза Бухала.

Скоро Прасчо стигна. Отвори пощенската кутия и влезе вътре. После се отвърза и почна да се промъква през отвора, в който някога, отдавна, когато вратите **бяха** врати, се пускаха много неочаквани писма, които Бухала сам си пишеше.

Прасчо вече се измъкваше, изтирбушонваше се и накрая като тапа отхвъркна. Щастлив и възбуден, той се наведе и изквича за последен път към затворниците:

— Всичко е наред — извика той през пощенската кутия. — Твоето дърво е съборено, Бухльо, и един клон притиска вратата ти, но Кристофър Робин и аз ще го отместим. Аз мога да донеса едно въже за Пух, а сега отивам да кажа на Кристофър Робин. Мога да сляза доста лесно, при все че е... искам да кажа, това е опасно, но мога да го направя лесно и след около половин час ще се върна с Кристофър

Робин. Довиждане, Пух! — И без да дочака да чуе отговора на Пух: „Довиждане, благодаря ти, Прасчо!“, той си отиде.

— Половин час — каза Бухала и се настани удобно. — Това време ще ми стигне, за да довърша разказа си за Чичо Роберт — портрета, който виждаш под тебе. Сега да видим докъде бях стигнал? О, да. Точно в такъв бушуващ ден като този моят чичо Роберт...

Но Пух си беше затворил вече очите.

ГЛАВА ДЕВЕТА, В КОЯТО ИЙОРИ НАМИРА ЕДИН БУХАЛНИК И БУХАЛА СЕ ПРЕМЕСТВА ТАМ

Пух се скиташе из Голямата Гора и застана пред това, което някога беше Къща на Бухала. Сега тя никак не приличаше на къща, а на повалено дърво. А щом една къща изглежда така, значи е време да се погрижим да се намери друга.

Тази сутрин Пух беше получил Мистериозно Послание под вратата си, което гласеше: **„търся нова къща за Бухала. Така трябва и ти, Зайо“**, и докато се чудеше какво е написано там, Зайо дойде и му го прочете.

— На всички оставям по едно — каза Зайо — и им казвам какво е написано, та сега всички търсят. Много бързам, довиждане! — И той побягна.

Пух го последва бавно. Предстоеше му много по-важно нещо, отколкото да търси нова къща на Бухала. Трябваше да съчини Пухова песен за старата му къща. Защото беше обещал на Прасчо много, много отдавна. И оттогава винаги, когато го срещаше, Прасчо всъщност нищо не казваше, но веднага разбираш защо. И ако някой споменеше за Тананикане или Дървета, или Връв, или Нощни Бури — върхът на нослето на Прасчо порозовяваше и той бързо заговаряше за съвсем друго нещо.

„Но никак не е лесно — каза си Пух, като гледаше това, което някога беше Къщата на Бухала, — защото Поезията и Тананикането не са неща, които можеш да вземеш, те са неща, които те вземат. Единственото, което можеш да направиш, е да отидеш там, където те ще те намерят.“

Зачака ги с надежда...

„Добре, каза Пух след дълго чакане, почвам: «Тука лежи дърво, защото наистина лежи, и сега ще видя какво ще стане.»“

Ето какво стана:

Падна дърво, дърво, в което
живейше Бухала. Да — ето,
ний бяхме с Прасчо гости там, —
зачу се пукот — „трам... трам... трам“...
И преобърна се небето.
Бушуващият Бесен Вятър
съборил долу на Земята
това дърво... та ни затисна
и всеки, всеки от нас писна,
кой под кресло, кой под кревата.
И само Прасчо (**Прасчо!**), да,
видял над себе си врата,
посочи я и каза вещо:
„Кураж! Кураж! Измислих нещо:
Там има цепка във вратата.
Ако намерите въже — то
аз самият по въжето
през тази цепка във вратата —
там, дето пише «ЗА ПИСМАТА» —
ще се измъкна... под небето!“
И Прасчо го направи! (**Прасчо!**)
Той изкатери се безстрашно
чак горе, цепката намери
и с много труд, бос, без шушони
през нея се изтирбушони.
Главата... след това краката... —
и се измъкна през вратата!
О, храбър Прасчо (**Прасчо!**) ти
трепна ли? Мигна ли ти? Хич!
Ти се бори за всеки инч,
след туй се втурна из гората:
„На помощ! Бухалът! Елате

за Бухала и Мечо Пух!“
И скоро другите те чуха,
дойдоха всички тичешката.
За Прасчо пейте! Пейте в рими!
Отвориха те този пън
и Аз, и Бухала — навън
измъкнахме се невредими!
Спаси ни Прасчо — не е сън!
Пей! Пейте, хей!
За Прасчо: „Хей!“
„Хей!“

„Ето я — каза Пух, след като си я изпя три пъти. — Тя стана различна от това, което си мислех, но такава си дойде. Сега трябва да отида да я изпея на Прасчо.“

ТЪРСЯ НОВА КЪЩА ЗА БУХАЛА. ТАКА ТРЯБВА И ТИ, ЗАЙО.

— Какво е това? — попита Ийори.

Зайо обясни.

— Какво е станало със старата му къща?

Зайо обясни.

— Никой не ми е казал — каза Ийори. — Никой не ме осведомява! Стават седемнадесет дни до Петък, откакто никой не е приказвал с мене.

— Положително не са седемнадесет дни...

— С Петъка — обясни Ийори.

— Но днес е Събота — каза Зайо. — И пак стават единадесет дни. А само преди седмица аз бях тук.

— Но без разговор — каза Ийори. — Нямахме първо единия, а после другия. Ти каза само „Здравей“ и Изчезна. Едва успях да видя опашката ти вече на хиляда ярда далеч по баира, докато обмислях отговора си. Мислех да кажа „Какво“ — но, разбира се, вече беше късно.

— Е, да, но тогава бързах.

— Без Вземане и Даване! — продължи Ийори. — Без Обмяна на Мисли. „Здравей — Какво“ — такъв разговор не довежда до нищо, особено ако едва опашката на другия успееш да зърнеш през втората половина на разговора.

— Грешката е твоя, Ийори. Ти никога не отиваш да видиш никого от нас. Винаги седиш сам в това кътче на Гората и чакаш другите да дойдат при тебе. Защо понякога не отидеш ти при другите?

Ийори остана мълчалив за малко, докато обмисляше.

— Има нещо вярно в думите ти, Зайо — най-после каза той. — Аз ви пренебрегнах. Трябва повече да обикалям наоколо. Трябва да идвам и да си отивам.

— Така трябва, Ийори. Винаги, когато ти се поиска, изтърси се при някой от нас.

— Благодаря ти, Зайо. И ако някой каже на Висок Глас „Неприятно, Ийори идва“ — аз мога да се изтърся обратно.

За момент Зайо остана неподвижен.

— Ах — каза той, — трябва да тръгвам. Много съм зает тази сутрин.

— Довиждане — каза Ийори.

— Какво? О, довиждане. И ако случайно видиш някоя хубава къща за Бухала, обади ни се.

— Ще мисля по този въпрос — каза Ийори.

Зайо си отиде.

Пух намери Прасчо и те тръгнаха заедно към Голямата Гора.

— Прасчо — каза малко свенливо Пух, след като бяха вървели мълчаливо.

— Да, Пух?

— Спомняш ли си, обещах да съчиня Почтителна Пухова Песен за Ти Знаеш Какво?

— Съчини ли я, Пух? — каза Прасчо и нослето му порозовя. — О, да, сигурно.

— Съчинена е, Прасчо.

Розовинката бавно се разпростря и към ушите на Прасчо и остана там.

— Съчинена вече, Пух? — дрезгаво попита той. — За... за... Това Време, Когато? Наистина ли вече е съчинена?

— Да, Прасчо.

Внезапно ръбовете на Прасчовите уши светнаха и той се помъчи да каже нещо, но дори и след като прочисти гърлото си един-два пъти, пак не можа да издаде звук. И Пух продължи:

— С осем куплета е.

— Осем? — проговори Прасчо колкото можа по-безгрижно. — Не ти се случва често да съчиниш осем куплета в едно Тананикане, нали, Пух?

— Никога — каза Пух. — Предполагам, че **никога** не е чувано такова нещо досега.

— Знаят ли вече Другите? — попита Прасчо, като се спря за момент да отмести една пръчка от пътя.

— Не — каза Пух. — Как предпочиташ — само на теб сега да го кажа или да почакаме, докато намерим всички, и тогава да го кажа?

Прасчо помисли малко.

— Бих предпочел, Пух, предпочел бих да го изтананикаш на мен **сега** — и — и тогава чак да го из-тананикаш на всички ни. Защото тогава Всички ще слушат, а пък аз ще мога да кажа „О, да, Пух ми го каза вече“ и ще си давам вид, че не слушам.

И така Пух му го изтананика, всичките осем куплета, и Прасчо нищо не каза, само стоеше и целият сияеше. Защото никой досега не беше пял „Хей за Прасчо (**Прасчо!**), хей“ и всичкото да е за него. Когато Пух свърши, много му се искаше да му повтори един от куплетите, но му се видя некрасиво да поиска. Това беше куплетът, който почваше „О, храбър Прасчо“. Струваше му се много умно да започва така един стих от куплет.

— Наистина ли извърших всичко това? — попита той накрая.

— Виж — каза Пух, — в поезията, в някое стихотворение... е, добре, ти го **извърши**, Прасчо, щом стихотворението го казва, че си го извършил. И така всички ще узнаят.

— О! — каза Прасчо. — Защото аз... мисля, че аз мигнах малко. В началото. А там се казва: „Мигна ли ти? Хич!“ Та затова питам.

— Ти мигна вътрешно — каза Пух. — И това е най-храбрата постъпка за Толкова Малко Животно.

Прасчо радостно въздъхна и почна да мисли за себе си. Значи беше **храбър**...

Когато стигнаха до старата къща на Бухала, свариха там всички освен Ийори. Кристофър Робин даваше нареждания какво да правят, а

Зайо веднага ги повтаряше, в случай че не са чули, и всички работеха. Бяха взели едно въже и с него изтегляха столове, картини и разни неща от старата къща на Бухала, за да са готови за новата. Кенга малко понастрана връзваше нещата и викаше на Бухала: „Няма да ти трябва тази стара мръсна покривка за маса, нали, и какво ще кажеш и за този килим, целият е на дупки.“ А Бухала възмутен викаше: „Разбира се, че ми трябва! Зависи как ще подредиш мебелите върху него. И после това не е покривка за маса, а е моят шал!“ А Ру все се пъхаше в купчинката мебели и после го измъкнаха заедно с някой предмет и това доста смущаваше Кенга, защото никога не знаеше къде да го търси. Накрая тя се разсърди на Бухала и каза, че къщата му била Позор, цялата влажна и мръсна, и че е било крайно време да се събори. И този ужасен куп гъби, които са пораснали в ъгъла? Бухала учудено погледна там, защото не ги беше виждал, и след това се изсмя късо и саркастично и обясни, че това е неговият сьонгер и че ако има хора, които не могат да познаят един обикновен сьонгер за баня, когато го видят, значи няма какво повече да се говори. „Добре!“ — каза Кенга, а Ру бързо скочи, като викаше: „Трябва да видя сьонгера на Бухала! О, ето къде бил! О, Бухльо! Бухльо, това не е сьонгер, а плюнгер! Знаеш ли какво е плюнгер, Бухльо? Това е, когато един сьонгер стане...“ Но Кенга бързо се намеси: „Ру, миличък!“, защото не може да се говори по този начин на някой, който знае да пише Вторник.

Всички много се зарадваха, когато Пух и Прасчо дойдоха. Спряха да работят, хем да си починат малко, хем да чуят новата песен на Пух. После всички казаха на Пух колко е хубава песента, а Прасчо небрежно каза: „**Хубава** е, нали? Искам да кажа, като песен.“

— А какво става с новата къща? — попита Пух. — Намери ли си, Бухльо?

— Намери си име за нея — каза Кристофър Робин, като лениво поскубваше тревата, — сега остава да си намери и къща.

— Ще я нарека така — каза Бухала и им показа какво е направил. Беше едно четвъртито парче дъска и на нея беше написано името на къщата:

БУХАЛНИКЪТ

Точно в този вълнуващ момент нещо се промъкна през дърветата и се блъсна в Бухала. Дъската падна на земята и Прасчо и Ру се наведоха над нея с любопитство:

— О, това си ти — каза Бухала ядосан.

— Здравей, Ийори! — каза Зайо. — Ето те и теб! Къде си бил?

Ийори не им обърна внимание.

— Добро утро, Кристофър Робин — каза той, леко изблъска Ру и Прасчо и седна върху Бухалника. — Сами ли сме?

— Да — каза Кристофър Робин, като леко се усмихна на себе си.

— Казаха ми — новината проникна до моя кът в Гората: влажното местенце там вдясно, което никой не иска, — че някаква Личност търси къща. Аз намерих една за него.

— О, добра работа си свършил — каза Зайо приветливо.

Ийори бавно се извърна към него и после пак се обърна към Кристофър Робин.

— Нещо се вре между нас — каза той със силен шепот. — Но няма значение. Няма да обръщаме внимание. Ако искаш да дойдеш с мене, Кристофър Робин, ще ти покажа къщата.

Кристофър Робин скочи.

— Тръгвай, Пух — каза той.

— Тръгвай, Тигре! — извика Ру.

— Ще отидем ли, Бухльо? — попита Зайо.

— Почакай за момент — каза Бухала и вдигна дъската си, която отново се бе появила на бял свят.

Ийори им махна с крак да се отстранят.

— Кристофър Робин и аз ще отидем на една Къса Разходка — каза той, — не на Лутаница. Ако той иска да вземе Пух и Прасчо със себе си, ще се радвам на компанията им, но все пак трябва да може да се Диша!

— Много добре — каза Зайо, доста доволен, че го оставя да ръководи нещо. — Ние ще продължим да вадим нещата. Хайде, Тигре, къде е въжетото? Какво има, Бухльо?

Бухала, който току-що бе открил, че новият му адрес е Зацапан, се изкашля строго към Ийори, но нищо не каза. А Ийори с отпечатъка от надписа Бухалникът на задната си част потегли с приятелите си.

След малко стигнаха до къщата, която Ийори беше намерил. И точно преди да се приближат, Прасчо бутна с лакът Пух и Пух бутна с лакът Прасчо и си казаха: „Тя е!“ и: „Невъзможно!“ и: „Тя е, наистина!“

Когато съвсем наближиха, наистина беше тя.

— Ето я! — каза Ййори гордо, като спря пред Прасчовата къща.
— И с визитна картичка, и с всичко!

— О! — извика Кристофър Робин, като се чудеше да се смее ли, или не.

— Тъкмо къща за Бухала. Не е ли така, малки Прасчо?

Тогава Прасчо направи Нещо Благородно, направи го като в унес, спомняйки си всички чудни думи, които Пух бе тананикал за него.

— Да, тъкмо къща за Бухала! — каза той великодушно. — Надявам се, че той ще бъде много щастлив в нея! — После преглътна два пъти, защото беше преизпълнен с радост.

— Как мислиш ти, Кристофър Робин? — попита малко тревожен Ййори, чувствайки, че нещо не е в ред.

Кристофър Робин искаше първо да зададе един въпрос, но се чудеше как.

— Добре — каза накрая той, — това е много хубава къща. Но ако твоята собствена къща бъде съборена, ти трябва да отидеш някъде другаде, нали, Прасчо? Какво щеше да направиш **ти**, ако **твоята** къща беше съборена?

Преди Прасчо да успее да помисли, Пух отговори вместо него:

— Ще дойде да живее при мен — каза Пух. — Нали, Прасчо?

Прасчо му стисна лапата.

— Благодаря ти, Пух — каза той, — ще бъда много щастлив!

ГЛАВА ДЕСЕТА, В КОЯТО КРИСТОФЪР РОБИН И ПУХ ОТИВАТ В ЕДНО ОМАГЪОСАНО МЯСТО И НИЕ ГИ ОСТАВЯМЕ ТАМ

Кристофър Робин си отиваше. Никой не знаеше защо си отива. Никой не знаеше къде отива. Всъщност никой дори не знаеше как знаеше, че Кристофър Робин си **отива**. Но по някакъв начин всички в Гората чувстваха, че това ще се случи най-сетне. Дори Най-Малкият от Всички Зайови приятели и роднини — комуто се струваше, че веднъж беше видял крака на Кристофър Робин, но не беше дори сигурен в това, защото можеше да бъде и нещо друго, — дори този Н. М. от В., си казваше, че Всичко ще стане Различно. И Ранобудника и Закъснялника — други двама от приятелите и роднините на Зайо — си казаха един на друг „Е, Ранобуднико!“ „Е, Закъснялнико!“ така безнадеждно, че просто нямаше смисъл да се отговаря.

Най-сетне, когато Зайо почувства, че не може повече да чака, измисли едно Съобщение и ето какво гласеше то:

Съобщение среща за всички да се срещнат в Къщата в Къта на Пух да вземат Ризолуция По Заповед Движи се в Ляво.

Подпис Зайо.

Трябваше да я преписва два-три пъти, преди Ризолуцията да почне да прилича на това, което той смяташе, че една ризолуция трябва да бъде. И щом най-сетне я свърши, той отиде при всички поред и им я прочете. И всички казаха, че ще дойдат.

— Е — каза Ййори този следобед, когато видя, че всички идват към неговата къща, — каква изненада! Поканен ли съм и аз?

— Не обръщай внимание на Ийори — пошепна Зайо на Пух. —
Аз му разказах всичко тази сутрин.

Всички попитаха Ийори „Как е“ и той каза, че не е, но това няма
значение. Тогава те насядаха и щом се настаниха, Зайо веднага се
изправи.

— Всички знаем защо сме тука — каза той, — но аз помолих моя
приятел Ийори...

— Това съм аз — каза Ийори. — Знаменито!

— Аз го помолих да Предложи една Ризолюция. — И той пак
седна. — Хайде, Ийори — каза той.

— Не ми вади душата — каза Ийори, като бавно се изправяше.
— Не ме хайкайте! — Той измъкна иззад ухото си парче хартия и я
разгъна. — Никой нищо не знае за това. Това е Изненада!

Той важно се изкашля и продължи:

— Какво ли не още? И Тъй Нататък, преди да почна или може би
по-добре да кажа, преди да свърша, искам да ви прочета малко поезия.
Доденднешен... Доденднешен... дълга дума, която значи... е добре,
вие сами ще видите какво точно значи... доденднешен, както казах,
всичката Поезия в Гората беше съчинена от Пух — Мече с Приятни
Маниери, но Несъмнено с Поразителна Липса на Мозък.
Стихотворението, което смятам да ви прочета сега, е написано от
Ийори или Мене в Спокоен час. Ако някой махне бонбоните от ръцете
на Ру и Събуди Бухала, ние всички ще имаме възможност да му се
насладим. Нарекох го... Поема.

Това беше тя:

**Кристофър Робин си отива —
поне аз мисля... мисля тъй.**

Къде?

Не знае никой. Не.

Но той отива. Да.

Това аз го твърдя.

(Да се римува с „да“.)

Тревожи ли нас всички туй?

(Да се римува с „тъй“.)

Нас всички,

всички, да!

(Още нямам рима за „не“
от четвъртия стих!)

Неприятно!

(Сега пък нямам рима за
„неприятно“. Неприятно!)

**Тези две неприятности
да се римуват помежду си!**

Ду си.

**Излиза по-по-трудно,
отколкото го мислех.**

Чудно!

(Добре стана това
„чудно“.)

Дали да продължа?

По-честно е

да спра!

(Лъжа!)

Довиждане, Кристофър Робин!

Аз

(Добре е тъй.)

Аз,

и всички ние —

ний — твоите приятели —

(Неточно. Не!)

всеки твой приятел,

(Много тромаво стана това и продължава
да не е точно).

да, всеки твой приятел

ти праща

наша

обич!

(КРАЙ!)

— Ако някой иска да ръкопляска — каза Ййори, когато прочете
това, — сега му е времето!

Всички изръкопляскаха.

— Благодаря ви — каза Ийори. — Неочаквано й Приятно, при все че не много бурно.

— По-хубаво от мойто! — каза Пух с възхищение. И той наистина мислеше така.

— Да — скромно обясни Ийори, — такава ми беше намерението.

— Ризолюцията — каза Зайо — гласи: всички да се подпишем и да го занесем на Кристофър Робин.

И то беше подписано: Пух, Бух, Присчо, Еор, Зайо, Кенга, Голямо Петно, Малко зацапано. После всички заедно отидоха при Кристофър Робин да му го поднесат.

— Здравейте всички — каза Кристофър Робин. — Здравсти, Пух!

Всички отговориха „Здравей!“ и изведнъж се почувстваха тъжни, защото това „Здравей“ звучеше като сбогом, а никак не им се искаше да мислят за това сега.

Те застанаха наоколо и чакаха някой да започне, побутваха се един друг с лакът и си казваха „почакай“ и постепенно Ийори беше избутан най-отпред и всички се струпаха зад него.

— Какво има, Ийори? — попита Кристофър Робин.

Ийори си размаха опашката за кураж и започна.

— Кристофър Робин — каза той, — ние дойдохме, за да ти кажем... да ти поднесем... то се нарича... написано е от... но ние всички... защото чухме, искам да кажа, че всички знаем... е, добре, сам виждаш, че... ние... ти... е, за да бъда колкото може по-кратък — е това е, което е!

Той му подаде поемата, после се обърна гневен към другите и каза:

— Всички сте се струпали в тази Гора. Няма вече Място. Никога през живота си не съм виждал такава Върволица и всеки не на мястото си! Не виждате ли, че Кристофър Робин иска да бъде сам? Аз си отивам! — И той прегърбен се отдалечи.

Без да им е ясно защо, всички един по един предпазливо се отстраниха и когато Кристофър Робин прочете Поемата и вдигна глава да каже „Благодаря“, само Пух беше останал.

— Това ще ми служи за утеха — каза Кристофър Робин, сгъна листа и го пхна в джоба си. — Ела, Пух. — И тръгна бързо.

— Къде отиваме? — попита Пух, като бързаше след него и си мислеше дали това ще бъде някакво Изследване, или Какво да правим сега и нали знаеш...

— Никъде — каза Кристофър Робин.

И така те тръгнаха нататък и след като повървяха малко, Кристофър Робин попита:

— Какво най-много обичаш да правиш на този свят, Пух?

— Ами — каза Пух — какво обичам най-много... — И той се спря да помисли, Защото, при все че да Ядеш Мед е много хубаво нещо, има един миг, точно преди да започнеш да ядеш, който е по-хубав, отколкото когато вече си започнал, но той не знаеше как се нарича това. После си помисли, че да бъде с Кристофър Робин е много хубаво нещо и да имаш приятел като Прасчо до себе си също е много хубаво. И като размисли всичко това, той каза: „Това, което обичам най-много на този свят, е Аз и Прасчо да дойдем да те видим и ти да ни кажеш: «Какво ще кажете за нещо малко?», и аз да кажа: «Не бих имал нищо против, а ти, Прасчо?», и вън да е ден за тананикане и птичките да пеят.“

— И на мен това ми харесва — каза Кристофър Робин. — Но най-обичам да правя Нищо.

— Как го правиш Нищото? — попита Пух, след като дълго се чуди.

— Ами когато някой ти викне — точно когато си тръгнал да го правиш — „Какво ще правиш, Кристофър Робин?“, и ти отговориш: „О, нищо“, и тогава отиваш и го правиш.

— О, разбрах! — каза Пух.

— Ето това, което сега правим, е нищо.

— О, разбрах — каза пак Пух.

— То значи да се скиташ, да се вслушваш във всичко, което не можеш да чуеш, и за нищо да не те е грижа.

— О! — каза Пух.

Те продължиха да вървят... да си мислят за Това и Онова... и полака-лека стигнаха до едно омагьосано място сред гората — една стръмна височинка, наречена Капитански Мостик, обкръжена от шестдесет и няколко дървета. Кристофър Робин знаеше, че това място е омагьосано, защото никой и никога досега не успяваше да преброи

дърветата дали са шестдесет и три, или и четири, дори ако всяко преброено дърво го вържеш с връв!

Понеже мястото беше омагьосано, земята не беше както другаде в Гората — обрасла с папрат и разни храсти, — а покрита с гъста трева, тиха, мека и зелена. Това беше единственото място в Гората, където можеш да седнеш безгрижно, без изведнъж да скочиш и да търсиш друго място за сядане.

Седнали тук, той и Пух можеха да видят целия свят проснат пред тях... чак до небето, и всичко каквото имаше по света, беше с тях на Капитанския Мостик.

Неочаквано Кристофър Робин почна да разказва на Пух за някакви чудновати неща: за хора, наричани Крале и Кралици, и нещо, което се нарича Фактори, и някакво място, наричано Европа, и за остров сред морето, до който не стигат никакви кораби, и как се прави Помпа (ако искаш) и кога Рицарите са посвещавани в рицарство, и какво докарват от Бразилия. А Пух седеше облегнат на едно от шестдесетте и няколко дървета със скръстени лапи в скута и казваше: „О!“ и „Не знам“, и си мислеше колко чудесно би било да имаш Истински Мозък, който да ти разказва разни неща. Полека-лека Кристофър свърши разказа си, замълча и седна да гледа света, и му се искаше това никога да не свършва.

Но Пух, който също мислеше, внезапно каза на Кристофър Робин:

— Сигурно е било нещо Величествено да Седиш на Свещи, както го каза?

— Какво? — лениво попита Кристофър Робин, който в момента се заслушваше в нещо друго.

— Върху кон — обясни Пух.

— А, Рицар?

— О, така ли се казваше? — каза Пух. — Мислех, че е... Но така ли е Величествено като Крал и Фактори, и всичките други неща, за които разказваше?

— Е, не е чак толкова величествено като Крал — каза Кристофър Робин, но понеже Пух изглеждаше разочарован, той бързо прибави: — Но е по-величествено от Фактори.

— Може ли едно Мече да стане Рицар?

— Разбира се, че може! — каза Кристофър Робин. — Аз ще те направя. — И той взе една пръчка, докосна рамото на Пух и каза: — Стани, Сър Пух де Мечо, най-верен от всичките ми рицари.

Пух се изправи, после седна и каза: „Благодаря“, което е най-подходящо да кажеш, след като са те направили Рицар. После почна да си представя как той и Сър Помпа, и Сър Бразилия, и Факторите живеят заедно с един кон и са верни рицари (всички освен Факторите, които се грижат за коня) на Добрия Крал Кристофър Робин... но от време на време поклащаше глава и си казваше „май обърках всичко“. После взе да мисли за всички неща, които Кристофър Робин ще иска да му разкаже, когато се върне оттам, където ще отиде, и каква бъркотия ще настъпи в главата на едно Мече с Много Малко Ум, когато ще трябва всичко да запомни поред. „Затова може би — каза си тъжно той — Кристофър Робин няма да ми разказва повече.“ И не знаеше дали да си Верен Рицар означава, че продължаваш да бъдеш верен, без да споделят с тебе.

— Пух! — извика Кристофър Робин, като още гледаше света, подпрял брадичката си с ръце.

— Да! — каза Пух.

— Когато вече... когато... Пух?

— Да, Кристофър Робин?

— Вече няма да направя Нищо!

— Никога ли вече?

— Е, не толкова често! Не ти дават!

Пух очакваше да продължи, но той пак замълча.

— Да, Кристофър Робин! — подкани Пух.

— Пух, когато аз... **ти** знаеш... когато вече няма да правя Нищо, ще идваш ли тук понякога?

— Само аз?

— Да, Пух!

— Ти също ли ще идваш?

— Да, Пух, непременно ще идвам! **Обещавам**, Пух!

— О, така е хубаво!

— Пух, **обещай** ми, че няма да ме забравиш никога! Дори когато стана на сто!

Пух помисли малко.

— А аз на колко ще бъда тогава?

— На деветдесет и девет.

Пух кимна:

— Обещавам!

Все още с очи, отправени към света, Кристофър Робин протегна ръка за Пуховата лапа.

— Пух — каза той сериозно, — ако аз... ако аз не съвсем... — Той спря и отново започна: — Пух, **каквото** и да се случи, ти ще разбереш, нали?

— Какво да разбере?

— О, нищо! — Кристофър Робин се засмя и скочи на крака. — Ела!

— Къде? — попита Пух.

— Навсякъде!

И те тръгнаха. Заедно. Но където и да отидат, каквото и да им се случи по пътя в това омагьосано място в средата на Гората — едно малко момче и неговото Мече винаги ще си играят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.